HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

TEL.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, tečí z novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | **Roč. (Vol.) II. — Číslo 32.** | **Sobota (Saturday) 6. srpna (August) 1977** | Cena 25 centů

FELIX MIKULA:

PROF. DR. FRANTIŠEK KRÁL 85LETÝ

Hned úvodem prozradím, že náležím k osobním přátelům slovutného jubilanta. Psát jeho úplný životopis by mi proto padlo snáze než načrtnout pro veřejnost jeho výstižný obraz. — Často jsem pobyl u něho na delší návštěvě. Odnesl jsem si nezapomenutelné dojmy a mám uloženy všechny jeho dopisy.

Tento obrázek je už letos jedenáctiletý. Je z jarních měsíců r. 1966, kdy byl mezi námi a našimi krajany na návštěvě pražský arcibiskup — exulant, vězeň nacistů i komunistů, Josef kardinál Beran. Hned na začátku své cesty po krajanských střediscích v Americe a v Kanadě se zastavil ve Filadelfii u hrobu dnešního svatého Jana Nep. Neumanna. — Tam se také sešel s filadelfským arcibiskupem Janem kardinálem Krolem a s prof. dr. Františkem Králem, který se letošního 18. srpna dožívá požehnaných 85. narozenin.

Poslední jeho řádky (na pohlednici z Eucharistického Kongresu) jsem obdržel před nedávnem. Psal je po delším pobytu v nemocnici a netajil se obavami, že se snad nedočká 18. srpna, historicky významného životního data, na které se všichni těšíme. — Jsem však přesvědčen, že i tak zřídkavě vysoké narozeniny oslaví v blahé duševní pohodě, ovšem pod pečlivým dohledem své předobré manželky Zuzky, ve vilce zahalené bujnou květenou, nedaleko Filadelfie.

Jubilant byl znám pohostinností. Proto mnozí krajané dobře znají jeho půvabný domov. Hned po překročení prahu každý poznal, že přichází k muži srdce dobrého a — zbožného. Vždyť zrak hosta padl na kříž ovinutý růžencem a na obraz Pražského Jezulátka.

Zbožnost jubilujícího vědce, vytříbená hloubáním a urputným životním zápasem, je v základě "dědictvím otců". — Narodil se v Albrechticích nad Vltavou jako nejstarší ze šesti dětí. Rodný statek sousedil s farou. Bylo mu sotva sedm let, a už začal přisluhovat u oltáře ve starobylém kostele z 12. století. — V důvěrném rozhovoru častěji mi prozradil, že by rád požíval poslední odpočinek v zátiší oné památné svatyně. — Ještě do nedávna mi každý leden poslal pozdrav z duchovního cvičení, které si vykonal se skupinou intelektuálů v nedalekém Milvern. — Byl mezi prominenty, kteří r. 1966 okázale vítali ve Filadelfii kardinála Josefa Berana. — Je příkladným věřícím svého farního kostela. — Každé ráno si hlasitě přečte některé místo z Bible . . .

* * *

Hlavní důvod ovšem, proč "85" profesora Fr. Krále zajímá širokou, ba světovou veřejnost, je vysoká posice oslavence ve vědeckém světě.

Vystudoval veterinární medicínu ve Vídni. R. 1916 doktoroval v uniformě rakouského vojáka. Celá válka byla pak pro mladého vědce pramenem cenných poznatků.

Brzy po osvobození vlasti byla založena zvěrolékařská fakulta v Brně. Mladý dr. Fr. Král náležel do skupiny pěti zakladatelů (pod vedením pražského profesora dr. Ed. Babáka).

R. 1921 stal se jubilant řádným profesorem, jehož učebnice jsou v Československu doposud ve vážnosti. — R. 1932 byl profesorským sborem zvolen za rektora.

Jeho vědecké působení nebylo ani zdaleka omezeno na Brno. Konal přednášky ve státech západní Evropy a byl nakonec pozván i do Ameriky. — V Americe nalezl útočiště i ke konci války.

Hned v r. 1945 dobře vycítil, na jak vratkých základech spočívá politická svoboda pod "patronátem" Moskvy. Svými názory se netajil. Proto musel po pověstném "únoru" 1948 hledat záchranu ve svobodném světě útěkem přes Šumavu. Naštěstí byl pobyt v uprchlickém táboře krátký, protože Pennsylvania University ve Filadelfii mu brzy telegraficky nabídla místo profesora.

Funkci profesora vykonával jubilant 15 let. Vychoval pro Ameriku stovky odborníků a napsal čtyři knihy z oboru dermatologie. — Založil v Americe první "Academy of Dermatology". — Konal přednášky ve všech severoamerických státech. — R. 1959 přednášel celý letní semestr dokonce v Mnichově.

V Mnichově byl r. 1962 vyznamenán i čestným doktorátem. Událost se trvale zapsala do pamětí tím, že rektor Ulrich, bývalý brněnský posluchač doktoranda, promluvil při promoci i česky. — Týž rok byl ozdoben čestným doktorátem i ve Vídni. — K řadě dalších čestných doktorátů přistupují nespočetná vyznamenání za mimořádné úspěchy v jeho oboru. — K jeho soukromému bohatství patří hodnotné snímky a neuveřejněné úvahy. Všechno připadne lékařské fakultě v rodné zemi, až bude opět svobodná.

* * *

Rozhodně může tedy všem milý vědec oslavovat nezvykle vysoké narozeniny s blaživým pocitem, že nežil nadarmo a že ani smrt nemůže ohrozit trvalý život jeho vědeckého díla. — Ba zůstane živ mezi námi i osobně ještě nějakou desítku let, jestli všemohoucí Pán života vyslyší vroucí prosby, které budou vysílat k nebi všichni upřímní přátelé a ctitelé jubilanta v den jeho 85. narozenin.

* * *

Redakce Hlasu Národa uctivě přeje našemu vzácnému jubilantovi dobré zdraví a vyprošuje mu upřímně i jeho drahé choti Boží požehnání.

Naši čtenáři — kteří mají na rodném a křestním listu na věčné časy zaznamenáno, že se narodili v staroslavném královském městě Písku — měli tak velikou radost z obrázku jejich nejstaršího kamenného mostu v naší vlasti (viz H.N. roč. II, č. 30 z 23. července 77), že nám poslali fotografii jejich "Píseckých hradčan" nad zlatonosnou řekou Otavou. K jejich radosti a našemu poučení přinášíme tedy dnes i tento pohled na středověké Hradčany města Písku.

Zemřel arcibiskup Makarios

Nicosia. — Ve středu 3. srpna časně zrána zemřel ve věku 63 let na srdeční mrtvici první president svobodného Kypru arcibiskup Makarios. Už před čtyřmi měsíci, to je 3. dubna 1977, byl postižen prvním srdečním záchvatem, druhému nyní podlehl. Političtí pozorovatelé si kladou otázku, nezhorší-li se nyní vyhlídky na řecko-tureckou politickou dohodu o Kypru, protože arcibiskupova osobnost — ač kontroverzní — měla veliký vliv na řecké i turecké obyvatelstvo Kypru a dokázala přivést obě národnosti k smírnému kompromisu.

President Sadat předložil Khadáfymu podmínky příměří

Káhyra. — Egyptský president Anwar Sadat předložil prostřednictvím alžírského presidenta Boumedienne a zástupců PLO libyjskému diktátoru Moammar Khadáfymu podmínky, za kterých Egypt je ochoten zachovávat příměří, jímž se skončila nedávná pohraniční válka mezi oběma zeměmi. Tyto podmínky jsou: Libye musí odstranit z pohraničí výzvědné elektronické systémy, zbudované Sověty; dále musí ustat v podporování egyptských mohamedánských "náboženských" fanatiků, kteří provádějí v zemi terorismus; rovněž musí ustat s politickou agitací v Egyptě, v Sudanu a v Čadu; posléze se Libye musí vyvarovat všech provokativních útoků proti Egyptu na hranici mezi oběma zeměmi.

Elektronické výzvědné stanice, zbudované Sověty u Tobruku, v oáse Kufra a v oáse Jaghbob, byly hlavním terčem egyptských leteckých útoků v nedávné pohraniční válce. Egyptská vláda vytýká Khadáfymu, že přeměňuje Libyi v obrovskou vojenskou základnu Sovětů.

ENGLISH SECTION INSIDE

Sloupek informací

K PŘÍPADU ÚNOSCŮ SOVĚTSKÉHO LETADLA, O NOVÉM ŽIVOTĚ ČÍNY, K DNEŠKU ŘECKA A Z ČSR

Českoslovenští věrní účastníci "Průvodu porobených národů" v Chicagu dne 16. července vybízeli příslušníky i jiných exilů k podpisu rezoluce, vyzývající finské orgány, aby nevydaly SSSR dva sovětské občany — únosce letadla, které dne 10. července přistálo v Helsinkách. Škoda, že iniciátoři této jistě dobře míněné akce nevěděli, co vyšlo najevo až po vydání obou mladých lidí sovětským úřadům.

Genadij Selusko, 22letý, a Alexander Sagirnjak, 19letý, se zmocnili letadla TU-134 sovětské státní společnosti "Aeroflot" po startu v karelském Petrozavodsku; ohrožovali posádku a 72 cestujících ručním granátem — který, jak se ukázalo později, neobsahoval výbušninu — a žádali přistát místo v Leningradě ve švédském Stockholmu. Piloti skutečně změnili směr, zároveň však snížili výšku letu, aby měli větší spotřebu pohonných látek. Jejich zásoba stačila právě jen ku přistání v hlavním městě Finska, s nímž má Sovětský svaz od roku 1974 uzavřenu "Dohodu o spolupráci v zamezování krádeží civilních letadel", podle které mají být únosci vydáni orgánům příslušného státu.

Selusko a Segirnjak neměli o existenci této dohody tušení; propustili většinu rukojmí, zbylí cestující jim utekli, když oba usnuli. V úterý 12. července se únosci vzdali finské policii - o několik hodin později si je odvezlo zvláštní letadlo Sovětů... Jeden úředník finského ministerstva zahraničních věcí měl prý prohlásit: "Dobře nám v tomto případě nebylo, ale co jsme mohli dělat?"

Západoevropský tisk přinesl informace, které dokazují, že se mohlo udělat jen málo — a oba mladí sovětští lidé by dnes měli jiný osud, než ten, který je čeká doma.

Stačilo je upozornit na finské vládní "Nařízení o cizincích", podle něhož "cizinec, který bezprostředně po příchodu do země požádá jako politický uprchlík o asyl a udá pro to vážné důvody, dostane od ministerstva vnitra právo pobytu". Podle článku 11 výše zmíněné dohody o vydávání únosů letadel "podmínky této Dohody nemají žádný vliv na právní stanoviska smluvních stran pokud jde o pobyt cizinců a právo asylu".

Finské úřady neměly však na takovém postupu zřejmě zájem — přinesl by potíže s mocným sousedem. Když se Selusko a Sagirnjak ptali, jaký osud je čeká, odpověděl jim policejní inspektor (jmenuje se Jaakko Häyhtiö, zjistili novináři —): "Jste ještě mladi, máte celý život před sebou." Jaký to asi bude život"...

ČÍNA: "ANTI-MAO" OPĚT U MOCI

"Anti-Mao" říkají analyzátoři vývoje v komunistické Číně 73letému Teng Hsiao-pingovi, který byl Mao Ce-tungem dvakrát za své politické kariéry zavržen, protože se zemřelému diktátorovi znelíbil jeho jen málo ideologický, ale více praktický, rozumový přístup zvláště k ekonomickým otázkám. Teng ztratil funkci generálního tajemníka strany v roce 1966, na samém začátku takzvané "kulturní revoluce", která vedla k totálnímu kultu Mao Ce-tunga — a ke zmatkům v hospodářství. Po sedmi letech práce v zemědělské komuně se Teng objevil v roce 1973 ve funkci náměstka předsedy vlády — jímž byl jeho přítel z dvacátých let v Paříži Čou En-laj — a stal se pak i náčelníkem generálního štábu. V roce 1976 byl Teng znovu zatracen, prý na nátlak Maovy manželky Chiang Ching a jejích politických přátel. (Viz H.N. 17. 4. a 30. 10. 76.)

Koncem minulého měsíce potvrdil Peking informaci, že Teng Hsiao-ping je nyní náměstkem předsedy strany Hua Kuo-fenga, dále náměstkem předsedy vlády a náčelníkem generálního štábu.

Ve dnech 16. až 21. července prý se konalo tajné zasedání ústředního výboru komunistické strany, které Tenga rehabilitovalo a usadilo do té "čínské" kombinace funkcí, která z něho dělá druhého nejmocnějšího muže Číny. Totéž zasedání "vyloučilo navždy" ze strany i z funkcí mimo ni "bandu čtyř", vedenou vdovou po Maovi. —

Miliony Číňanů schvalovaly každé sesazení Tenga — miliony nyní uvítaly jeho jmenování. Tak už to v Číně (a v komunistických státech vůbec) chodí. U pracujících byly prý pocity radosti upřímné, neboť Teng před svým druhým pádem sliboval úpravu mezd a reformy výroby — počítá se nyní s tím, že se oboje uskuteční. Studenti v Pekingu — jak v roce 1966, tak 1976 největší nepřátelé pragmatického Tenga — vylepovali prý v čínském hlavním městě plakáty s nápisem "Teng Hsiao-ping, odpusť nám!"

Podle informací o Číně a z Číny byl Maoův nástupce Hua Kuo-feng původně také proti Tengovi. Uvědomil si prý však, že potřebuje jeho administrativní um, jeho znalosti potřeb čínského hospodářství — a také podporu armády, kde má Teng vlivné stoupence. S Tengem má Hua společné to, že je také spíše praktikem moci, než ideologem. —

□

PŘEDČASNÉ VOLBY V ŘECKU?

Řecko, země, v níž se někdy před dvěma a půl tisíci lety zrodily a zčásti uskutečňovaly myšlenky demokracie — si v posledních desítkách let demokratického pořádku neužilo. V předvečer druhé světové války diktatura p. Metaxase (1936—1941), potom tři roky německo-italské okupace, v letech 1944—1950 občanská válka mezi stoupenci monarchie a komunisty, kterou ukončila americká vojenská a hospodářská pomoc ($300 mil.) V dubnu 1967 se zmocnila vlády "plukovnická" junta kolem George Papadopouluse, který se po útěku krále Konstantina (prosinec 1967) později prohlásil hlavou Řecké republiky.

Právě před třemi roky, v létě 1974 došlo k dalšímu převratu, jehož výsledkem bylo — nastolení parlamentní demokracie. Ve volbách v listopadu 1974 získala dvoutřetinovou většinu mandátů koalice "Nová demokracie", v níž je sjednocující osobností 70letý Konstantin Karamanlis; konservativní politik, který se vrátil z exilu ve Francii.

Karamanlisovi se jako ministerskému předsedovi mnohé podařilo. Všeobecně se uznává, že se zasloužil o znovuvybudování demokratického systému — v parlamentě sedí například i komunisté, přesněji, zástupci dvou komunistických stran. V hospodářské politice byl již méně úspěšný, ale který stát byl na výši v letech světové ekonomické krize 1974—1976? Řecké vládě se podařilo utlumit inflaci a další zlepšení může přinést nadcházející plné členství v Evropském hospodářském společenství.

V poslední době však hladina politického vývoje v Řecku znovu zneklidnila a to z toho důvodu, že Karamanlis se chce vzdát úřadu předsedy vlády, aby se stal — volba je jistá — prezidentem republiky, a to ještě před ukončením legislativního údobí dnešního parlamentu. Zahraniční komentátoři píší v této souvislosti o tom, co se prý Karamanlisovi nepovedlo: vrátil sice Řecku demokracii, ale takového druhu, že je zatím možná jen za jeho přímého působení. Přejde-li Karamanlis do reprezentační funkce prezidenta — napsal jeden evropský novinář — "bude následovat v řeckém stranicko-politickém systému zemětřesení". A takové "zemětřesení" je samozřejmě nebezpečné každému státu, natož tradičně neklidnému Řecku.

Parlamentní volby se podle dosavadních zpráv mají konat předčasně a to buď ještě na podzim tohoto roku, nebo na jaře příštího. Vyhraje nová řecká demokracie?

□

Z ČSR: O MUŽI, KTERÝ ZATÝKAL DUBČEKA

Před několika měsíci (H.N. 23. 4. 77) jsme ve Sloupku hovořili o tom, že generální tajemník KSČ dr. Gustáv Husák přeložil do podřadné funkce dlouholetého náčelníka tzv. Hlavní politické správy armády generála Václava Horáčka. A ptali jsme se při té příležitosti, zda snad se nahoře ve vojensko-politických místech nekoná nějaká čistka...

V posledním vydání římských LISTŮ je zpráva o změně vedení "kontrarozvědky", protišpionáže. Její dosavadní vedoucí generál Bohuslav Molnár byl prý jmenován jedním z náměstků ministra vnitra pro "neoperativní součásti ministerstva". Nejmenovaný dopisovatel časopisu komentuje Molnárovo přeložení jako "odstavení". Dodávám jen, že dosud byla nejvyšší vojenskou hodností náměstka ministra vnitra hodnost plukovnická. Nesundali náhodou soudruhu generálovi taky nějakou "frčku"?

Měl jsem ovšem začít tím nejzajímavějším: plukovník Molnár řídil prý pod dohledem sovětské KGB v noci z 20. na 21. srpna 1968 akci zatčení Alexandra Dubčeka, tehdejšího 1. tajemníka ÚV KSČ, a jeho nejbližších spolupracovníků. Za tento čin byl pak povýšen na generála.

Molnár, vlastním jménem Motejlek, vstoupil prý do služeb policie (SNB) v roce 1948 a z podřízené funkce šoféra se brzy dostal výš — údajně z podnětu sovětských poradců. Stal se "operativním pracovníkem", v letech 1951—1955 byl jako "diplomat" v Rakousku, v roce 1956 spolupracoval se sovětskou KGB po povstání v Mad'arsku; potom byl zástupcem a po roce 1968 náčelníkem kontrarozvědky. Jestli jeho přeložení na jiné místo je skutečně "odstavením", jak sdělil neznámý informátor — pak je soudruhům jeho druhu skutečně přáno.

J. Netík

ČESKÉ NEDELNÍ BOHOSLUŽBY
jsou u sv. Prokopa
v Chicagu
každou neděli
v 10:30 hod. dopol.

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA $15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

August 6, 1977 — Vol. II, No. 32.

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?

CHRISTIE'S REAL ESTATE

VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.
26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE

3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800

Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala
Brokers

PŘI KOUPI A PRODEJI MAJETKU
VÁM NEJLÉPE POMŮŽE A PORADÍ
MARUŠKA ŠMELHAUSOVÁ
u FIRMY PAV-HANSON REALTY, INC
6608 WEST CERMAK ROAD, BERWYN
SPOLEHLIVÁ SLUŽBA A
MNOHOLETÁ ZKUŠENOST
Též služby PŘEKLADATELSKÉ
u soudu, doklady, formuláře
(Zejména Americké Občanství)
VOLEJTE: 795-7100

Takto a nějak to vypadalo minulou neděli v lesní oboře "Ottawa Woods" okresní "Forest Preserve" na rodinném pikniku Klubu Domov a bratrsky pojišťovacího Spolku sv. Vojtěcha z Č.K.J. Sv. Petr nám nemohl obstarat lepší pohodu a pro mnohé účastníky, kteří v tomto koutě Lyons dosud nikdy nebyli, to byl doslova objev krásného lesního zákoutí. Prý máme dělat svůj piknik na těchto místech v budoucnu pokaždé. — Všichni byli moc hodní, protože si přinesli svá sedátka — a někdy i stolečky. Nějaké stoly a židle jsme přivezli sami. — Muzika hrála — (a jaká — jen se dobře podívejte!) — našinci se sešli v družné zábavě, mladí si zahráli volejbal a děti se vydováděly. V "polní kuchyni, u baru, u cukroví a kávy se ovšem obětavci potili." Pěkné díky Vám všem, kdo jste přišli, kdo jste se neúnavně dřeli — a i Vám, kdo jste nás prý hledali a nenašli. Příště to už budete vědět, kde nás najdete.

ANTONÍN DUŠEK:

FEMINIS LUGERE HONESTUM EST, VIRIS MEMINISSE

Minulý týden se LYRA opět loučila se svými dvěma pěvci, br. Františkem KRAJČOVIČEM, (II. bas) a br. Eduardem NEDVĚDEM (I. tenor). Dívali jsme se s pohnutím do těch milých tváří. Smrt na ně položila svoji ruku; neusmějí se více ani nepromluví. Smrt nemilosrdně trhá všechny svazky lidské rodiny. Cicero sice řekl, že "mortem effugere nemo potest" (smrti nikdo neujde), ale přece to s námi divně zachvěje, když nám z našeho středu někoho vezme.

Smrt přichází nečekaně do našich životních plánů, starostí a shonů. Všechna ta splet' našich cest, kvap a shon života, to všechno je jakýmsi závodem k hrobům. Vždyt' i dítě, které se právě narodilo, už nastupuje svoji cestu k hrobu. Všichni jdeme vstříc smrti; atlet, stejně jako těžce nemocný, svíjející se v horečnatých křečích smrti; ten, kdo zapomíná na smrt i ten kdo se na ni připravuje.

Rození, růst, práce, to všechno je závod ke hrobům. Na světě každou minutu někdo umírá. Cesta k hrobům nezná přerušení. Když Mendelsonovi zemřel jediný syn, napsal překrásnou hudební skladbu: "Je v Boží radě souzeno, že vše, co v světě zrozeno, umírá. I člověk, časné matky syn, když kyne Pán se v hrobu klín ubírá. Je marno všechno úpění. Bůh soudu svého nemění na věky. Do hrobu člověk musí jít, však vírou v Pána může žít na věky . . ."

Při smuteční slavnosti br. Edy Nedvěda, řečník vzpomenul dopisu, který Eda zanechal na rozloučenou své manželce. Děkuje jí za lásku, za všechny ty dny krásného společného života a v závěru praví: "Jestli je pravdou, že po smrti ještě existuje nějaký život, pak bych chtěl opět s Tebou žít."

Slovo evangelia Ježíšova odpovídá kladně na bázlivě vyřknutou otázku Edovu. Vždyt' smrt není jen němý osud, který tu zašlapuje všechny živosty. Je to moc, která sice maří životy jedněch, ale v těch druhých tvoří nový život; umírající shladí a přenese, ale pozůstalými otřese. Při doteku smrti i kamenná srdce jihnou a zaslzeným očím se otevrou nové výhledy, po nichž by se jinak oko pozůstalých ani neohlédlo. Muž, žena, děti, přátelé teprve nad hrobem poznávají kolik bylo třeba si cenit těch, které ztratili. Často až pod hlediskem smrti se člověk naučí chápat a oceňovat hodnoty života.

"V nás pracuje smrt," praví apoštol Pavel, "ale ve vás život". (II. Kor. 4, 12.) A opravdu. Vždyt' z krve mučedníků Páně vzrostlo křest'anství. Náš národ má heslo "Pravda Páně vítězí". To však není jen heslo, ale výzva k pokoření se pod svrchovaný nárok té Pravdy Páně; musíme ji nechat v nás vítězit! To znamená, že víra v Krista, která způsobuje naše umírání vlastnímu "já" nás vede k zbožnému životu v Kristu, který praví: "Já jsem vzkříšení a život; kdo věří ve mne i kdyby umřel, bude živ." (Jan 11, 21. 23. 25.)

Ježíš se stal vítězem nad smrtí. Písmo praví, že při Jeho II. příchodu na svět mrtví spravedliví vstanou neporušeni, a živí věřící spravedliví budou přeneseni, aniž uzří smrti. Div vzkříšení Lazara z mrtvých představuje vzkříšení všech, kteří Ježíši uvěřili a žili životem Jeho pravdy. Svým slovem i činem se Ježíš prohlásil za původce vzkříšení. On jediný má právo dát věčný život, který je však podmíněn: Ježíš se ptá "můžeš tomu věřit? Kdo věří, bude živ!"

Kamenem úrazu mnohých je nevěra. Ježíš řekl: "Blíží se hodina, kdy všichni v hrobech uslyší Jeho hlas a ti, kdo konali dobro budou vzkříšeni k věčnému životu, kdo konali zlo k věčnému odsouzení". Jan 5, 29.

Z Kristova hrobu k nám zaznívají slova: "Pohlcená je smrt ve vítězství". Mendelson v závěru své překrásné skladby napsal: "A víra naše těší nás, že se tam jednou sejdem zas. A proto zní náš k Tobě hlas: "Na shledanou, na shledanou!"

Proto jsem uvedl v záhlaví: FEMINIS LUGERE HONESTUM EST, VIRIS MEMINISSE", což znamená v češtině: ženám sluší plakat, mužům vzpomínat.

Čest budiž Vaší světlé památce, bratři naši Franku a Edo!

Nebezpečí evropského komunismu

Začátkem června 1977 se konala ve washingtonském Smithsonian Institution konference na téma "Itálie a evropský komunismus" (Italy and Eurocommunism). Jedním z hlavních řečníků byl bývalý ministr zahraničí USA Henry Kissinger. Jeho názory na komunistické nebezpečí v západní Evropě jistě zasluhují otištění alespoň v tomto zkráceném znění, poněvadž najednou mluví pan Kissinger jinak než mluvíval.

Obecné nebezpečí. — Pokusy komunistů dostat se k moci neexistují v isolaci. Bezpochyby bude komunistické vítězství nebo podíl na moci v jedné zemi silně psychologicky ovlivňovat události v ostatních západoevropských státech tím, že potvrdí, že komunistické strany jsou důvěryhodné, a že se historický vývoj v Evropě ubírá jejich směrem. Odpověď na úsilí komunistů musí přijít od evropských vůdců a voličů, jestliže jsou přesvědčeni, že demokracie stojí za to. Amerika nesmí zeslabit úsilí demokratických sil uznáním, že vítězství komunistů je nevyhnutelné — což tedy není — anebo představováním si, že volební vítězství komunistů je jen náhodný a přechodný úkaz bez jakýchkoliv následků.

Sami bychom si nalhávali, kdybychom neuznali, že:
— příchod komunistů k moci by znamenal základní změnu v evropské politice,
— která by měla za následek změnu poměru Ameriky k jejím nejdůležitějším spojencům,
— a která by ovlivnila možnosti míru a pokroku pro všechny svobodné národy.

I černošská Afrika má svůj problém uprchlíků

Addis Abeba. — Dosažením nezávislosti některých zemí v černošské Africe vznikl tam problém uprchlíků, který dříve — za koloniálních dob — v Africe neexistoval. Černoši nyní prchají ze svých zemí, v jichž čele jsou krutí, despotičtí a polodivocí vládci, aby unikli před pronásledováním z důvodů rasových, politických a někdy i náboženských. Podle prvních odhadů žije dnes v Africe ve velké bídě asi tři miliony černošských uprchlíků.

Vysoká komise Spojených národů pro uprchlíky v Ženevě stejně jako ústředí Organizace africké jednoty v Addis Abebě znají pouze "uprchlíky" z afrických zemí s bělošskou nadvládou; z Rhodésie, Namibie a Jižní Afriky, a naprosto ignorují černošské uprchlíky z Konga, Nigerie, Burundi, Sudanu, Guiney, Rovníkové Guiney, Habeše, Ugandy, Angoly, Toga, Beninu, Kamerunu a jiných zemí, kteří tvoří zdrcující většinu všech afrických uprchlíků.

Tytéž dvě organizace rovněž ignorují osud politických vězňů v nově nezávislých zemích Afriky, a mluví jen o vězních v Rhodésii a v Jihoafrické republice. Katoličtí biskupové Mozambiku si například nedávno stěžovali ve svém dopise presidentu Machelovi, že političtí odpůrci jeho režimu organizace Frelimo, jsou v "převýchovných táborech" trýzněni, že tam trpí hrozným hladem, a že mnohé z těchto táborů jsou v tropickém pralese, kde následkem velmi nepříznivých klimatických podmínek to nemohou vydržet a záhy umírají. Koncentrační tábory pro politické odpůrce existují i v řadě jiných afrických zemí.

Nový ropovod na Aljašce má "smůlu"

Washington. — Dne 8. července došlo na ropovodu "Trans-Alaska" jižně od Fairbanks na čerpací stanici č. 8 k výbuchu, jímž byla celá stanice zničena. Tehdy odborníci vyslovili názor, že její znovuvybudování si vyžádá týdny možná i měsíce. Potom však rozhodli, že dočasně je možno se bez této stanice obejít. Po provedení nejnutnějších oprav samotného ropovodu olej začal opět téct, avšak ve sníženém množství.

Při explozi 8. července byl zabit jeden dělník a pět dalších bylo zraněno. Podle vyšetřování toto neštěstí nebylo způsobeno technickými vadami, nýbrž "lidským omylem" — opomenutím řídit se podle bezpečnostních pokynů. Kdyby byla zachována bezpečnostní opatření, k výbuchu by nebylo bývalo došlo. — Sotva byl provoz nového ropovodu obnoven, po 24 hodinách musel být znovu zastaven, protože těžký nákladní truck vrazil na jiném místě do jeho potrubí, poškodil je a ropa začala vytékat na zem. Za několik hodin však byla porucha opět spravena a ropovod je už v plném provozu.

Izraelský premiér Begin mluvil o své návštěvě Spoj. států

Tel Aviv. — Izraelský ministerský předseda Menahem Begin řekl při tiskové konferenci po návratu ze Spojených států, že hlavním výsledkem jeho desítidenní návštěvy USA bylo navázání osobního styku s presidentem Carterem. Političtí pozorovatelé se domnívají, že za jeho návštěvy nebyla urovnána neshoda mezi oběma zeměmi o tom, která území, obsazená ve válce v roce 1967, má Izrael vyklidit. Spojené státy však slíbily Izraeli dodávku 19 ultramoderních válečných člunů, na nichž mohou přistávat vrtulníky.

U.S. Státní department mezitím projevil diplomatickou cestou izraelské vládě svůj nesouhlas s tím, že oficiálně legalizovala existenci tří židovských kolonií v obsazeném území na západním břehu Jordánu. V příslušné diplomatické notě bylo varováno, že tento čin je novou překážkou v úsilí o mírové vyřešení arabsko-izraelského sporu.

Maria Rosa Molas y Vallvé

Boj proti chudobě, hladu a diskriminaci není vynálezem naší moderní doby, a určitě ne Spojených národů. Církev se snažila ulehčit život všem trpícím již mnohem dříve, můžeme říci během celých svých dějin. Změnila se snad ponékud jen terminologie a hesla. Místo o lidských právech a rozvoji se mluvilo spíše o křesťanské lásce k bližnímu, která má vidět v každém ubožáku trpícího Krista. Tento způsob boje proti bídě a bolesti měl a dosud má své velké přednosti, poněvadž kromě hmotné pomoci přináší postiženým i duchovní útěchu, kterou zvláště trpící člověk potřebuje snad ještě více. Dnes vás seznámíme s jednou z mnoha jiných řeholnic a lajckých pracovnic, které zasvětily svůj život, zcela a bez výhrad, službě "těch nejmenších a nejnepatrnějších Kristových bratří a sester."

Byla to řeholnice, jmenovala se Maria Rosa Molas y Vallvé, žila v minulém století ve Španělsku a letos v neděli 8. května byla prohlášena za blahoslavenou. Lásku k trpícím a odstrkovaným si přinesla do řeholního života vlastně již ze svého domova. Její otec byl horlivým ctitelem sv. Františka z Assisi, a matka věnovala všechen svůj volný čas lidumilné činnosti.

Maria Rosa se narodila 24. března 1815, v katalánském městě Reus, v noci ze čtvrtka na Velký pátek, tedy právě v hodinách Kristova utrpení. Jejím životním heslem a ideálem bylo: žít v lásce a zemřít jako oběť lásky. Prvním vzorem v tomto ohledu jí byla vlastní matka, která r. 1834, když ve Španělsku vypukla epidemie cholery, pomáhala nemocným tak obětavě, až se nakonec sama nakazila a zemřela. Maria Rosa si brzy uvědomila, že Bůh ji povolal, aby šířila lásku, milosrdenství a útěchu mezi všemi, kterým tyto věci chybějí. Přála si připojit se k několika zbožným ženám, které v místní nemocnici ošetřovaly nemocné, ale kupodivu, její otec o tom nechtěl ani slyšet. Nakonec, o svátku Tří králů r. 1841, tedy ve svých 25 letech se rozhodla odejít tajně z domova, tam, kam jí Bůh volal.

Všichni nemocní si ji brzy oblíbili, poněvadž se nevyhýbala žádné práci. Když ji varovali, že by se mohla nakazit, odpověděla: Byla by to krásná smrt. R. 1849 byla povolána, se 4 jinými sestrami, do tzv. "domu milosrdenství" v městě Tortosa. Ve skutečnosti to byla nemocnice, starobinec a sirotčinec, všecko dohromady. Správněji se měl celý tento ústav jmenovat dům bídy, nikoliv milosrdenství. Kdyby tam přišel dnešní sociální pracovník či lékař, asi by se zděsil a ihned utekl. Všude vládl ne-

(Pokračování na str. 5)

DOBA "BĚHEM ROKU"

19. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Všemohoucí, věčný Bože, — odvažujeme se nazývat tě Otcem a prosíme: — Naplň naše srdce duchem opravdového synovství, — abychom se mohli ujmout zaslíbeného dědictví. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY MOUDROSTI
(Mdr 18, 6-9)

Ona noc (v níž byli pobiti prvorozenci Egypťanů) byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak už očekával tvůj lid záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi nás oslavil, když jsi nás povolal.

Vždyť skrytě obětovali zbožné děti dobrých (rodičů) a svorně si uložili božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na týchž dobrech i týchž nebezpečích, když předtím zazpívali zpěvy otců.

2. ČTENÍ Z LISTU K ŽIDŮM
(Žid 11, 1-2. 8-12)

Bratři! Když věříme, máme už v podstatě to, več doufáme, víra nám dává pevné přesvědčení o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly.

Vírou Abrahám uposlechl, když se mu dostalo povolání, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, stejně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí.

Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, ačkoli čas k tomu vhodný už překročila; to proto, že se spolehla na toho, který dal ten slib. A tak z jednoho muže, a to už odumřelého, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE
(Lk 12, 35-40)

Ježíš řekl svým učedníkům: "Mějte bedra přepásána a vaše lampy ať hoří. Buďte jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče na dveře. Blahoslavení ti služebníci, které pán, až přijde, zastihne, jak bdí. Amen, pravím vám, že se opáše, pozve je ke stolu a sám je bude obsluhovat. Přijde-li po půlnoci či při rozednění a zastihne je vzhůru, jsou blahoslavení.

Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nedovolil by mu prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť nevíte, v kterou hodinu přijde Syn člověka."

"Chléb náš vezdejší, dej nám dnes" je sice naše prosba každodenní, ale v čase žní je nejpřiléhavější. (Václav Brožík: "Na pole" z r. 1907.)

Fulton J. Sheen, Ph.D.,D.D.

POKOJ V DUŠI

(Pokračování z min. čísla)

Dr. William Brown z oxfordské university a hlavní psychoterapeut v King's College Hospital říká:

» Jsem pevně přesvědčen, víc než kdy jindy, že náboženství je nejdůležitější věcí v životě a že je nezbytné pro duševní zdraví.«

Dr. C. G. Jung, který se rozešel s Freudem pro jeho nadměrné zdůrazňování sexuality, napsal:

» Během posledních třiceti let se na mne obraceli lidé ze všech civilizovaných zemí světa. Ošetřoval jsem stovky pacientů, z nichž byla velká část protestantů, malý počet židů a ne víc než pět či šest věřících katolíků. Mezi všemi mými pacienty v druhé polovině života – to znamená ve věku nad třicet pět let – nebyl jediný, jehož problém by v podstatě nebyl spojen s hledáním náboženského pohledu na život. Mohu bezpečně prohlásit, že všichni onemocněli, protože ztratili to, co živá náboženství všech věků dávala svým stoupencům, a žádný z nich se skutečně neuzdravil, pokud nezískal znovu náboženský pohled na svět.«

Trpí-li někdo strachem pramenícím ze špatného svědomí, i když si třeba vinu nepřiznává, chybí-li někomu vnitřní klid v duši a pohrdá-li těmi, kdo mu dělají morální výčitky, je-li někdo plný nenávisti a dovede-li každého pohanět a nikoho pochválit, jde-li někomu na nervy, když jen slyší Boží jméno, a považuje-li velké křesťanské pravdy, které nechápe, za » báje«, osočuje-li někdo svého bližního z pokrytectví, aby zakryl svou vlastní domýšlivost, pýchu a nafoukanost, myslí-li si někdo, že by se měl dát rozvést, nalezl zelenější pastviny a jeho nynější partner se mu k tomu nehodí, oddává-li se někdo výstřelkům pod záminkou sebeuplatnění, svaluje-li někdo s oblibou vinu za své vlastní nešťastné pocity na ekonomické poměry – pak je jasné, že mu nepomůže, bude-li trávit hodiny, týdny nebo roky na pohovkách a dá-li si namlouvat, že jeho skrytý strach z Boží spravedlnosti vyvěrá z oidipovského komplexu; nepomůže mu to o nic víc, než by duchovní rada kněze pomohla maniakovi – a to proto, že ani v jednom z případů by léčba neodpovídala příčině poruchy.

Nemá to být kritika těch, kdo zkoumají psychické projevy konfliktu člověka; je to kritika těch, kdo popírají, že by lidský konflikt nebo pocit úzkosti mohl vyvěrat z něčeho jiného než z instinktů společných všem živočichům. Obnovit duševní mír člověka a zvládnout jeho konflikty není lehké. Skutečně vyrovnaná osobnost je výsledkem těžkého vnitřního úsilí v součinnosti s vnějšími pomocnými prostředky. William James jednou prohlásil, že žijeme většinou hodně pod maximem své energie; a to platí především o silách, které nám byly poskytnuty Vtělením. Nejvážnější nemoci lidstva lze vyléčit jen v Boží přítomnosti. Nemůže-li se člověk spolehnout na svou vlastní dobrotu, že mu pomůže nalézt Boha, snad to bude jeho ubohost, která jej přivede do náruče Boží.

IV

Je těžké najít Boha?

Najít Boha není těžké, můžeme ho snadno objevit svým rozumovým úsilím nebo se nám poznání dostane darem od něho samého.

Vnímáme-li svým rozumem pořádek ve vesmíru, docházíme podle sv. Tomáše k bezprostřednímu závěru, že musí existovat původce a » ředitel« tohoto pořádku. Podobně jako při pohledu na hodinky usuzuje lidský rozum na existenci hodináře, usuzuje také při pozorování kosmického řádu na existenci Božského rozumu. Je to bezprostřední poznání, avšak nejasné a nepřesné. K bližšímu poznání Božích vlastností je třeba podrobného a pečlivého studia. Rozdíl mezi nejasným vědomím, že Bůh je, a mezi reflexívním, vytříbenějším poznáním, vycházejícím z formálních důkazů Boží existence, můžeme přirovnat k rozdílu mezi tím, co většina lidí ví o vodě ze své zkušenosti, a mezi poznáním chemika, který ve vodě vidí sloučeninu dvou atomů vodíku a jednoho atomu kyslíku. Používáme-li lidského rozumu správně, můžeme jím dokázat, že je za vesmírem moc, která jej stvořila, moudrost, která řídí jeho zákony, a vůle, která způsobuje, že všechny věci dosahují svého účelu. Bůh je nám blíž, než tušíme: » Skrze něj totiž žijeme, hýbáme se a jsme« (Sk 17: 28).

Svatá Terezie kdysi prohlásila:

» Někteří nevzdělaní lidé mi říkávali, že Bůh je ve

světě přítomen jen svou milostí. Nemohla jsem tomu věřit, protože jsem měla pocit – a tak jsem jim to také říkala –, že je Bůh mezi námi přítomen sám, osobně. Až mne konečně těch pochyb zbavil jeden učenec, když mi vysvětlil, že Bůh je přítomen ve světě i v nás, a jak s námi rozmlouvá. A to mi bylo velkou útěchou.«

Básník Francis Thompson, vycházeje z myšlenky sv Tomáše, že Bůh je ve všech věcech intimně přítomen, napsal:

Světe neviditelný, tebe vidíme,
Světe nedotknutelný, tebe hmatáme,
Světe nepoznatelný, tebe poznáváme,
Nepochopitelný, tebe chápeme!

Boha můžeme snadno poznat, alespoň nejasně a primitivně, v každé touze a v každém usilování svého srdce a své vůle. Právě v tom je velký rozdíl mezi zvířetem a člověkem, že zvíře může dosáhnout naplnění své touhy, kdežto člověk nikoli. Vše, čeho si žádá zvíře, je uspokojení bezprostředních potřeb. U člověka tomu tak nikdy není. Člověk je posedlý nutkavou a zároveň neukojitelnou touhou, stále hlouběji do věcí vidět a poznávat jejich konečný smysl. Kdyby byl jen zvířetem, nepoužíval by nikdy symbolů – vždyť čím jsou jiným než pokusem o překročení mezí viditelného světa? Ne, člověk je »metafyzickým živočichem«, bytostí stále toužící po odpovědi na poslední otázku. Přirozená touha intelektu po pravdě a touha vůle po lásce by samy o sobě stačily na svědectví, že v člověku je přirozená touha po Bohu. V lidském srdci není jediné touhy, jediné snahy, jediného úsilí, i uprostřed nejsmyslnějších rozkoší, které by nebyly neuvědomělým vztažením ruky ve snaze zachytit nekonečné. Jako žaludek hladoví po potravě, oko po světle a ucho po harmonii, tak hladoví duše po Bohu.

Mnozí jsou na omylu, pokud jde o podstatu toho nekonečna, a snaží se nasytit svou touhu jinde než v Bohu; právě tak jako lidé, kteří sice dobře vědí, že žaludek potřebuje potravu, ale při tom ho soustavně ničí stálým pitím džinu. Nejedna duše je jako magnetická střelka – míhá se sem a tam, ráno hledá, před čím večer prchala, a až nakonec, když ji všechny ostatní orientační body zklamou, dojde pokoje u Boha.

Není těžké najít Boha, protože Bůh sám se nám dává darem. Sám přirozený život je darem. Duše musí vstoupit do těla zvenčí, přímo jako dar z Boží ruky. A nadpřirozený život je nám také darován zvenčí. Celý smysl křesťanství je obsažen v prosté větě Kréda »Sestoupil z nebe«. Ke každé jednotlivé duši se Pán obrací se slovy, kterými oslovil Samaritánku u studny: »Kdybys znala dar Boží a i toho, který ti praví „Dej mi napít," spíše bys prosila ty jeho, a dal by ti vodu života« (Jan 4: 10). A jak sv. Pavel napsal Římanům: »... ale Bůh dává věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu« (Řím 6: 23). A později Efesanům: »Z milosti totiž jste spaseni skrze víru, a nikoli ze sebe. Není to vaší zásluhou, Boží dar to je« (Ef 2: 8).

Písmo svaté nám Boha ukazuje současně jako dar i jako dárce, protože taková je podstata lásky. Božský dar si nikdo nemůže koupit (ale ten, kdo jej dostal, jej může prodat, jako jej prodal Jidáš). Kdyby Božím darem byla samotná pravda, mohly by se jí některé slabé povahy zaleknout a přestaly by ji hledat. Kdyby byla Božím darem samotná spravedlnost, mohly by povstat naše hříchy a zaplašit ji. Je-li však Božím darem láska, nemělo by být jediného srdce, které by se jí neotevřelo.

Můžeme-li Boha tak snadno najít, můžeme-li ho objevit v kráse hvězd nebo v každé drobné pozemské radosti, která jako lastura v sobě chová ozvěnu oceánu božství, proč tedy k němu přichází tak málo duší? To není Boží chyba, ale naše. Většina duší se v tom podobá lidem zavřeným ve dne v zatemněném pokoji, kteří si naříkají, že nemohou nalézt světlo, a zatím by jim stačilo vytáhnout záclony.

Bůh je v lidské zkušenosti tím nejsamozřejmějším faktem. Jestliže si ho neuvědomujeme, je to proto, že jsme příliš komplikovaní a že chodíme s pyšně zvednutým nosem a přitom je Bůh u našich nohou. Je třeba jen »obrátit kámen a vzlétnout«. Boží milosti se člověku dostane tolik, nakolik jí otevře svou duši. Člověk je schopen přijmout Boha natolik, nakolik sám chce. Některá žíznivá srdce se otevírají jen úzkou skulinou, zatímco jiná se poddávají v naprostém odevzdání, jako prázdné nádrže, aby byly naplněny vodou života. Několik duší se zadusí, protože zůstávají uzavřeny ve svém podvědomí s hnusem svých frustrací a strachů, protože nechtějí otevřít dveře a vpustit čerstvý vzduch Boží milosti. **»Hle, stojím u dveří a tluču; uslyší-li někdo můj hlas a otevře mi dveře, vejdu k němu a budu s ním hodovat a on se mnou« (Zjev 3: 20).**

(Pokračování příště)

ALOIS JIRÁSEK:

"A ŽIV SE ZNOVU!"

(Výňatek z kroniky "U nás")

(Dokončení z min. čísla)

Až do svítání padal tichý, hustý déšť. Nic nepohromil, mile přijala ho země.

Probudila se osvěžená, kvetoucí, sličná, rozveselená. V hlasném šveholu, ve veselém ptáků přehudání zvučela její radost, blaho toho libého probuzení.

Cesty brzo zas oschly. Poříčí vesnicí jel od Náchoda kočár. Důchodní Schmidt v něm seděl, jemu po levém boku paní jeho v novém slaměném módním klobouce, jenž byl jako kukaň a na němž se krásně pštrosí péro čepejřilo, jak je za rychlé jízdy vzduch ostřeji ovíval.

Na konci vsi na samých hranicích městečka Padolí pozdržel kočí koně, aby šli volněji. Paní sama mu tak poručila, obracejíc se vpravo k bílé Plškově chaloupce, dál od cesty, kdež ve vysokém břehu vznášely se buky, omladlé haluze, lesklé zelené do zářícího vzduchu.

"To je nějaký pohřeb," řekla paní po německu a živě dodala: "Podívej se, Fric, nějaký slavný, co je družic a mládenců a z takového baráčku!"

"Na to mají peněz," zabručel důchodní, netečně se ohlédnuv. "Jed'!" poručil kočímu.

Bič pošvihl vzduchem, koně se dali zase do bystrého klusu. Paní důchodní se ještě ohlížela. Viděla u chalupy pestrý zástup, nejvíce ženských, staré v bílých plachetkách a zástěrách, jak chodily na pohřby, staré mužské i děti, i muzikanty čekající před chalupou.

To však už nespatřila, jak mládenci s rozmarýnou a bílou pentličkou na prsou vynášejí rakev, jak stanuvše u prahu, třikrát se ho rakví na kříž dotkli.

To se nebožtík loučil se svým příbytkem.

Panský kočár zajel rychle mezi stavení. Ale žalostné zakvílení klarinetu a po něm několik taktů smutečního pochodu na všecky nástroje za zámeckými ještě doletělo. To již jeli dolejším koncem Padolí. Důchodňová se již neohlížela, již jen před sebe a upřeně hleděla nedbajíc, že manžel začal už zívat.

Za hlaholu zvonů, s muzikou donesli nejstaršího mládence bělovlasého do kostela. Po mši odnesli Plška ke hrobu. Učitel Kalina, jeho zpěváci a zpěvačky zpívali žalm, hudba je doprovázela. Nad hrobem se tu tam oko zarosilo, staří se modlili s farářem pobožně, mladí roztržitěji. Už myslili na zpáteční cestu, na muziku,

A šli pak, a muzika je vedla veselým kouskem. Šli zase párem, ale ne již tak vážným krokem. V nohách už hrálo, těšili se na tanec. Neměli daleko. Na "městečku", v Langrovské hospodě zůstali a tam se hned roztočili. Za nimi se trousili ze hřbitova ostatní, a všichni domů, až i poslední odešli, kteří se ještě zastavili u svých hrobů, povzdychnout, živěji vzpomenout, pomodlit se.

Starý Plšek ostal sám. A měl klid a pokoj —

* * *

Minuly roky. Tolik hrůzy tu zažil farář Havlovický, tolik lidské bídy přehlédl, tělesné i morální. Plány jeho a dílo dosud odpočívaly. Nemohl se k nim pro ostatní vzchopit. Někdy cítil prázdno v duši a teskno. V zimě ztratil svého nejmilejšího souseda, P. Ludvíka, jenž se dostal za faráře do Studnic u České Skalice. Odstěhoval se tam v lednu nového roku 1833 a psal odtud až na jaře. Psaní došlo Havlovického, když se chystal do "far" na pole. I četl list cestou. Přítel vypisoval, jaké měl a má v Studnicích nesnáze se zanedbaným kostelem a hřbitovem, ale těšil se, že mu přece zbude volný čas na staré zápisy a listiny, jak se na tu práci těší, "vždyt' nemohou býti lhostejné památky zašlých časů vděčnému, vlast milujícímu synu. A bude-li zle, vzpomenu si, jak jsem si už kolikrát vzpomněl, na Tvého starého chalupníka, jak jsi o něm vypravoval, víš? 'A živ se znova' —"

Když došel farář Havlovický nad březinu, zadíval se dolů na Padolí a na všecku pohorskou krajinu. Přítelovo psaní dotklo se duše a tím pohledem tu okřívala. Jako by tu mízu a sílu jarní, kterou krajina oživla a bujně se zelenala, začal také cítit. Náhle dojat, s láskou zase hleděl na chudý kraj. Jaké rány dostal za poslední dvě léta, "jeho dítě i pacient", jak jej zrovna tu, před Ludvíkem nazval. A on sám, jak byl těmi ranami odražen na cestě za svým úkolem! Co je zmařeno! Než leccos se přece ujalo, něco zase raší a vypučí, a ostatek — jak to řekl starý Plšek, když mu vzdorná půda vyhodila hak: "A živ se znova! — — A přeci se tu uďálo! —" Musí tedy vydržet na té "nepojezdné" zemi a třeba do oupadu —

Maria Rosa Molas

(Pokračování ze str. 4)

pořádek, zmatek, špína a nedostatek. Kolébky nalezenců byly vystlány senem, děti spaly na dřevěných pryčnách, prádlo bylo špinavé a roztrhané, strava špatná a nedostatečná.

Za několik málo týdnů se však zásluhou sester situace zcela změnila. Zmizel nejen nepořádek, ale i nedůvěra chovanců. Maria Rosa prala, zašívala, vařila, uklízela, dělala i vrátnou a při všech těchto pracích jí nikdy nechyběly úsměv a laskavé jednání. Zakrátko otcvřela pro chudé děti i školu, a vedla ji s takovým úspěchem, že obec jí brzy nato svěřila i městsnou školu pro děvčata, a žádala, aby se ujala vedení i městské nemocnice.

Přišly nové sestry a Maria Rosa se stala jejich představenou. Zároveň si však uvědomovala poněkud nepřirozenou situaci celé skupiny. Chybělo církevní potvrzení a ochrana pro jejich komunitu. Proto zahájila jednání s místním biskupem, který jim vyšel vstříc, takže 17. dubna 1857 prvních 17 sester složilo řeholní sliby. Rok nato měla jejich komunita i svůj oficiální název: Sestry Panny Marie Těšitelky. V názvu byl obsažen i celý jejich program: těšit nemocné, opuštěné a všechny, kdo potřebují útěchu.

Netrvalo dlouho a jejich pověst se rozšířila po celé zemi. Volali je faráři, jednotlivé obce i státní úřady. Uvádíme některé odpovědi matky představené na různé žádosti: "Přeji si pouze, aby se všude chválil Bůh a pečovalo o chudé", anebo: "Jsme ochotny všechno obětovat pro dobro našich nejpotřebnějších bratří", či dokonce: "Rády pomůžeme a jsme připraveny obětovat i život, abychom ulehčily utrpení bližních".

Maria Rosa však dokálala být i energická. Zastávala se nesmlouvavě svých sester všude, kde jim bylo ukřivděno a nebála se ani obecních úřadů, když neplatily povinné příspěvky na útulky, nemocnice a školy. Měla ale něžné a měkké srdce. Prožívala bolesti všech ostatních, utrhovala si od úst, aby přilepšila chudým, dávala

(Dokončení na str. 14)

HLEDÁME

ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE

a třeba i začátečníky v obrábění kovů; pozorně snaživé rádi zaučíme.

Denní směna — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.

Volejte: 737-8000
Žádejte mluvit s "John".

DOPISY našich čtenářů

PHILLIPS, WISCONSIN:

Ctěná redakce Hlasu Národa,

již před dvěma měsíci jsem se vrátila do svého drahého wisconsinského domova z Kalifornie. Od doby co jsem se vrátila, každou chvíli někdo z rodiny se přišel na mě podívat. Jsem tomu moc ráda, poněvadž mi není aspoň smutno. — V neděli 3. července jsem se dožila 83 let. Moje dcera z Kalifornie přijela se svým mužem a se svými známými a rovněž tak dcera z Riverside s manželem. Byla to sešlost, jak se patří a všichni jsme byli šťastni, že jsme se ve zdraví shledali. Ovšem druhý den 4. července potkalo celou Price Country Phillips velké neštěstí, měli jsme tu tornádo. Když něco takového přijde, to je opravdu dopuštění. Kolem mého domu bylo zničeno 18 velkých stromů, které můj muž a syn před 40 roky zasázeli. V lese jsou vyrvány velké smrky a borovice s kořeny a leží jeden přes druhý. Elektrické dráty byly přetrhány a strhány papíry se střech. Tři dny jsme neměli elektriku a vodu. Spustošené stromy musily být pokáceny. Nové domy to rozneslo, střechy a stodoly jsou zbořené. Dopuštění, které se nedá vypsat, to se musí vidět. Opravdu hroznou škodu nám to tornádo nadělalo.

Děkujeme Bohu, že jsme zůstali na živu. Jedna malá holčička spala ve stanu, spadnul na ni strom a zabil ji. Zvláštní přitom je, jak se tornádo hnalo, že někomu to skoro nic neudělalo, kromě toho, že mu to snad vyvrátilo nějaké stromy a jinému to vzalo celé nové domy. Já jsem těm svým známým, co přijeli oslavovat mé narozeniny říkala jaké je to ve Phillips krásné, co sem jezdí turistů. Moje dcera a ty lidi, co přivezla s sebou, tolik se sem těšili a teď, když tu prožila tu spoušť, plakala nad zkázou a je z toho chudák nemocná. Má opravdu památku na Phillips, nikdy nezapomene, co zde prožila a ti lidé, co byli s ní rovněž. Je to teď tak smutné, když člověk jede lesem. Dříve to bývala taková krásná vyjížďka, než se to stalo a teď je člověku zrovna do pláče. Bude to dlouho trvat, než se to trochu zapomene, zvláště ti, kterým to vzalo domovy.

Co nám po takovém neštěstí zbývá, než kleknout, pomodlit se a říknout si: Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, budiž jméno Boží pochváleno.

Hlas Národa je velmi zajímavý časopis, vždy již předem se na něj těším. Přeji vám zdar ve vaší těžké práci, s pozdravem na všechny

Betty Moravec

* * *

Milá naše oslavenkyně,

k těm Vašim narozeninám, které jste v kruhu svých drahých oslavovala, ještě před tím než přišla do Vašeho kraje ta pohroma, Vám dodatečně přejeme hojnost zdraví, Božího požehnání a trochu toho pravého lidského štěstí; abyste mezi svými drahými v klidu prožívala léta pokojného stáří. To tornádo, jak je popisujete, musilo být strašné. Díky Bohu, že se Vám ani nikomu z Vašich drahých, kteří za Vámi přijeli nic nestalo. Na ty vyvrácené stromy kolem Vašeho domu musí být jistě smutný pohled, ale hůře bylo těm, co ztratili domovy anebo životy, jako třeba ta malá holčička, o které píšete, že na ni spadl strom. Pomodlili jsme se za všechny tam u vás postižené. Ovšem nezbývá nic jiného než začít znovu. Za takových okamžiků si člověk teprve opravdu uvědomí, jaký je bezmocný. Jediné, co zbývá modlitbou se obrátit k Bohu a poprosit o pomoc. I když je to taková smutná zpráva, kterou jste nám poslala, jste moc hodná, že jste si na nás vzpomněla.

Pěkně Vás pozdravujeme, jsme moc rádi, že jste to přežila, ještě jednou Vám do dalších let života přejeme vše nejlepší a těšíme se zase někdy na nějaké veselejší zprávy od Vás

Za redakci Hlasu Národa
Otec Vojtěch Vít

DOWNERS GROVE, ILL.:

Milý důstojný pane, vážená redakce,

k uctění památky 30letého výročí úmrtí mé nezapomenutelné maminky zasílám na tiskový fond Hlasu Národa 25 dolarů.

Hodně zdraví a úspěchů ve Vaší obětavé práci přeje

R. Ševčíková

* * *

Drahá babičko Ševčíková,

celá Vaše bytost nám tu Vaši nezapomenutelnou maminku připomíná. Jste nám příkladem i v tom, že na ni nezapomínáte a tak prakticky si na ni vzpomenete — právě na tom poli lidského snažení, které Vám kladla na srdce stále obdělávat: víru v Boha a lásku k rodné řeči. To obojí se snažíme udržovat Hlasem Národa, a tak přijměte naše upřímné Pán Bůh zaplať za Váš dar na tiskový fond. — Jakmile budu mít volnou nedělní mši sv., zavolám Vám, a pak se za Vaši maminku a prababičku Vašich hodných vnoučat společně pomodlíme. Vás i všechny kolem Vás pozdravuji.

Otec Vojtěch

CHATHAM, ONT., CANADA:

Ctěná redakce oblíbeného časopisu,

posílám $20.00 na roční předplatné a zbytek si ponechte jako pokutu, že jsem nezaplatila včas. Musíte mít holt s těma starýma vdovama, které bydlí na farmách a neumějí jezdit autem trpělivost.

Děkuji za zasílání Hlasu Národa, který opravdu moc ráda čtu.

Vaše Marie Žáková

* * *

Milá paní Žáková,

tak Vás na té Vaší farmě pěkně pozdravujem. Děkujeme upřímně za předplatné a za dar na tiskový fond. To my víme, že v zimních měsících ve sněhu se nikam nedostanete; že jste ráda, že sedíte pěkně v teple doma. Věříme, že četba Hlasu Národa Vám aspoň trochu ty dlouhé zimní večery zkracuje.

Bud'te zdráva, pěkně Vás pozdravujeme a těšíme se, že nám něco tam od Vás, třeba v zimě, až budete mít čas, napíšete.

Redakce Hlasu Národa

STICKNEY, ILLINOIS:

Milá redakce Hlasu Národa,

dozajista to víte lépe nežli já, že v Československu se dnešní režim zase rozjel proti věřícím, zvláště katolíkům na plné obrátky. Dělá to ovšem ještě chytřeji než dříve. Veřejně se o ničem takovém nepíše, ale krajské, okresní a obecní výbory dostaly jasné a přísné instrukce, jak zacházet s důst. pány faráři, kteří jsou příliš horliví a mají vliv na mládež; jak šikanovat učitele, kteří chodí do kostela, anebo katolické lékaře, kteří volají k umírajícím věřícím kněze. Ovšem, když je někde nějaký věřící katolik skutečně velký odborník ve svém povolání, např. architekt, vědec, inženýr kompjůtrů a pod., kterého nemohou snadno nahradit, všechny ty vyjmenované výbory mají rozkaz nechat takové odborníky na pokoji, chodí-li do kostela, hrají-přitom i v kostele na varhany, anebo chodí dokonce jako dospělí ministrovat. Takových jedinců není sice mnoho, ale existují tam, a pak si o nich komunisté říkají tohle: Ten a ten je poctivý člověk, svému oboru rozumí, ale s tím náboženstvím to má v hlavě popletené. Dokud nemáme za něho náhradu, hledíme na jeho náboženskou pomatenost jako na "hobby". Někdo sbírá známky, a tenhle, inu, chodí do kostela. Skřípneme ho, až bude za něho náhrada. —

A v této souvislosti Vám chci napsat, jak tam v Československu na moravsko-slovenských hranicích stále lidé chodí na pout' do "Tvrzovky", o níž se teď nikde veřejně také nemluví. Proto Vám posílám slovenský popis toho Zjevení v Turzovce hajnému Lašutovi, v roce 1962, ač zrovna příliš horlivým katolíkem nebyl a od té doby se k nepoznání obrátil na víru. Můžete-li, uveřejněte to, a předem Vám děkuji. Jistě to bude některé čtenáře H.N. zajímat.

Vaše věrná čtenářka

V. V.

* * *

V Turzovke, na Slovensku

Zjavenie Matky Božej, ktorá sa zjavila lesníkovi na výročie 100 rokov zjavenia Panny Márie v Lurdoch 1958 a oznámené v lete 1962.

I. časť

Súkromné zjavenia sú priamo tomu, komu patria, t.j. len vyvoleným Matky Božej, ktorí ticto zjavenia obdržia, sú jej ctitelia. Matka Božia nám odkazuje od nášho Boha: L'udia, už je na čase, najvyšší čas, vrát'te sa ku cti a sláve Božej. Boh už napomínal viac ráz, aby

NOVÁ ZÁSOBA ČESKÝCH KNIH

neopomeňte navštíviti náš obchod a prohlédnouti si náš bohatý sklad imp. křišťálového skla a keramiky, jehož nový seznam rozesíláme zdarma na požádání.

Háj F.: **Školák Kája Mařík**, 3 knihy, ilustrované, $19.50, poš. $19.95.

Hašek J.: **Osudy dobrého vojáka Švejka**, 4 díly ve 3 knihách, $11.00, poš. $11.75.

Hašek J.: **The Good Soldier Švejk** (anglicky), brožovaná kniha, $.95, poš. $6.80.

Cronin A. J.: **Velká neznámá** (detektivka), $4.50, poš. $5.15.

Auto-mapa Československa, $1.35, poš. $1.65.

Auto-atlas Československa, $5.50, poš. $6.25.

Soubor map Československa (2 velké, 3 malé s abecedním rejstříkem), $4.95, poš. $5.70.

Czechoslovakia Guide Book (v angličtině), $3.50, poš. $4.15.

Seznam českých knih zdarma. — Též seznam gramofonových desek.

TUZEX

Potravinové balíčky beze cla, nebo dárkové poukázky do Československa vyřizujeme nejrychlejší cestou spolehlivě a zaručeně. — Seznam zdarma.

Nová zásoba **mlýnků na mák**, kus $17.25, poš. $19.15.

Mák z Holandska, 1 lb. $1.59, poš. $2.80 — 3 lb. poštou $6.70.

Kmín z Holandska, cena stejná jako za mák.

Karlovarské oplatky, plechovka $2.65, poš. $4.50 (dvě poš. $7.75).

Evropské teploměry, kus $3.50, poš. $4.20.

Nový seznam BYLIN, ČAJŮ a KOŘENÍ zašleme zdarma.

Největší nákupní středisko československého zboží v Americe

*

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý $1.00 zaslali o 5¢ více na státní daň.

F. PANCNER.

Importér a zástupce Tuzexu

6514 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402

telefon 484-3459

V ČERVENCI A SRPNU OTEVŘENO POUZE DO 6 HOD.

Největší výběr záclon, (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic; soubory do ložnic a koupelen

SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁŘŮ

z dacronu a z importovaného husího peří

Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.

NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd.,
Berwyn, Illinois
Tel.: GU-4-1700

Šlimkmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1977

VISIT OUR OFFICE

Veškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

l'ud plnil prikázania, ktoré dal svetu. Kto ich nesplní, Boh mu pohrozí. Keď sa l'ud polepší, Boh sa zmiiuje nad nami, na prosbu Matky Božej. Matka Božia povedala, nevidieť, že by sa l'udia polepšili, ale sa rúhajú a pohrdajú prikázaniami, čas trestu sa blíži. Slnko prestane hriať, studené letá a neúrodnosť zeme, to sú príznaky. Matka Božia povedala, hnev Boží je ešte možno zastaviť, ale nie až nakoniec, keď bude ruka Božia rozhnevaná, to už bude neskoro. Boží trest potom zastihne dve tretiny l'udstva na celom svete. Matka Božia povedala omilostnenému, aby jej prosbu, ktorú vyslala na našu zem, rozsieval ako rozsieval Syn Boží Ježiš Kristus svoju lásku.

II. časť

Boh sa už nemôže ďalej pozerať na túto neveru a nemravnosť. Prežívame posledné nesmierne sekundy pred svetovou katastrófou, ktorá už nedá na seba dlho čakať! Z neba prichádza napomenutie, ale len pre toho, kto sa chce spasiť, lebo sa približuje skaza ľudstva. Príznaky budú takto vyzerať: Najprv prídu povodne a pohromy, vlny budú odnášať domy, kostoly sa budú rúcať. Nastane blýskanie, veľká tma, príroda sa začne besniť. To potrvá bez prestania s hromobitím tri dni a tri noci. A čo ľudia? Tí ľudia, ktorí nežijú z Božej milosti, upadnú do zúfalstva a nešťastia. Tieto príznaky budú desiť najviac neveriacich, pološialených ľudí, bude strašná tma a zima. Bude padať ohnivý dážď. Keď sa príroda ukľudní, tma se premení v jasné svetlo. Svet bude k nepoznaniu. Ťažko nájdeš živú bytosť, všetko bude zničené. Tak Boh potrestá zločincov a rúhanie.

III. časť

A čo bude s dobrými? Matka Božia povedala: Všetky moje deti obdržia na čelo znamenie Ježišovo v podobe kríža. Všetci, ktorí ponesú toto znamenie, budú ho tiež vidieť na čele vyvolených. Zlí ľudia toto znamenie neuvidia a odlúčia sa od ostatných. Moje deti budú odomňa alebo od mojich anjelov poučení, ako sa majú chovať, než nastane Boží hnev. Navždy vyvolení obdržia chlieb na dva dni. Vyvolení budú zbavení všetkého strachu i v najťažších hodinách. Budú opatrení dobrými anjelmi z neba, odkiaľ dostanú vyvolení ďalšie poučenia. Budú uložení do smrteľného spánku, ale verne strážení anjelmi. Keď sa prebudia, budú ako znovazrodení. Ich telo bude prekrásne a ich duch zmierený s Bohom. Všetka práca, ktorá im bude daná, bude ich potešením ku cti a sláve Božej. Boh zariadi všetko sám a zem bude zase prekrásna. Krajiny budú potešením pre všetky moje deti. Uvidí sa, ako sa Boh stará. Čas je krátky, je vám k žitiu vymeraný!

IV. časť

Deti, milujte ma zo dňa na deň viac. Čím bude vaše láska ku mne väčšia, tým budete statočnejší a vytrvalejší. V dňoch úzkosti len láska k Bohu vás môže zachrániť. Matka Božia hovorí, že teraz bude vládnuť lucifer a ukazovať svoju silu, ale bude anjelmi odohnaný. Vyvolení ľudia budú všetko vidieť a budú volať: Matka Božia, zažeň satana. Potom všetci zostanú kľudní a budú sa spoločne modliť: Svätý kríž Kristov, zachráň nás!

V. časť

Matka Božia dala najavo, aby sme to povedali všetkým ľuďom, ktorým to povedať môžeme. Hodina môjho príchodu sa blíži, moji anjeli, ktorí sú poverení dielo skazy vykonať, stoja už pripravení.

VI. časť

Začne sa to jednej studenej noci. Dunenie hromov a zemetrasenie budú po celé tieto dni otriasať zemou a bude to dôkazom, že za tým stojí Boh so svojím súdom. Tým, ktorým dôverujem a jeho slová veria, nemajú sa čoho obávať, preto ich neopustím a nezahynú. Ti, ktorí moje zjavenie rozširujú, budú v Božej milosti.

VII. časť

Aby ste sa mohli na túto udalosť pripraviť, dávam vám toto znamenie: Noc, kedy sa to začne, bude veľmi studená. Nato začne zúriť hrom. Potom si dobre uzavrite obydlie, žehnajte sa svätým krížom, hriechy svoje oľutujte. Zatiaľ, čo sa bude zem triasť, nedívajte sa von. Lebo kto neposlúchne môjho Otca, zahynie pred jeho hnevom. Proste Matku Božiu, aby vás vzala pod svoju ochranu. Toto je odkaz Pána nášho Ježiša Krista pri zjavení Matky Božej v Turzovke.

Text nadiktoval lesník Lašuta roku 1962. Na jeho žiadosť som to prepísal a posielam všetkých sedem častí zjavenia.

Martin Cigán

* * *

Naše věrná čtenářko,

rádi jsme tento článek o Zjevení na slovenské Turzovce otiskli už proto, že je Turzovka všem věřícím Čechům, Moravanům a cyrilometodějsky věrným Slovákům milá tím, že jim i svou zeměpisnou polohou říká a naznačuje, že patříme všichni dohromady a máme se navzájem ctít. Panna Maria, Matka Boží se může a zřejmě se opět bude zjevovat kdekoli na světě, ale Turzovka zůstane pro nás v budoucnu symbolem, jasným Mariiným náznakem, že budeme nedobytnou tvrzí, když si budeme skutečně bratřími. — Panna Marie se zjevila v těsné blízkosti Moravy, v kraji, který byl vždy bratrsky křesťansky smýšlející o společných kulturních tradicích cyrilo-metodějské víry obou našich národů. "Přeloženo do politiky" to neznamená, že Češi mají vládnout Slovákům, nebo Slováci Čechům, ale že jsme v srdci Evropy ojedinělý a zcela zvláštní případ dvou bratrských národů, jejichž členové si jazykově a kulturně jsou tak blízcí, že si rozumějí, aniž se potřebují učit řeč jeden druhého. A už tím mají historicky ojedinělou příležitost ukázat jiným národům v církvi i ve světě křesťanskou solidaritu a příkladnou spolupráci ve vzájemné úctě. A to pak bude i pravou demokracií v kulturní a sociální spravedlnosti.

V obsahu "zjevení" jsou známky nepochybné pravosti v potřebě návratu lidí k zachovávání Desatera a lásky k bližnímu. Také je na bíledni, že když se lidé nevrátí k Bohu, nečeká je žádná růžová budoucnost. Pokud jde o lidové líčení budoucích hrůz a záchraně "vyvolených", kde se navzájem promítají perspektivy posledního soudu, známé z Kristova evangelia, a Latušovy výpovědi o brzkém "potrestání" nevěřícího lidstva, podrobujeme se uctivě a poslušně úsudku církve a nikoli — byť i omilostněného — p. Lašuty.

Redakce

SAN ANTONIO, TEXAS:

Ctěná redakce Hlasu Národa:

Pěkně jste tam v Chicagu parádovali na State St. na Den porobených národů 16. července.

Před dvěma roky jsem viděl také pěknou parádu na Český den ve Wozniakově zahradě.

Škoda, že do Chicaga je tak daleko a moje zdraví není právě nejlepší. Když to přestane bolet na jednom místě, tak to začne na druhém.

V Chicago na té State St. je hodně velkých obchodů, jeden takový je "Goldmark", v jednom oddělení mají velký výběr jídel, všelijaké sýry a masové výrobky, pečivo, importované z Evropy a z celého světa, že by na tom člověk oči nechal.

Tehdy, když jsem byl v Chicagu, Mexikáni a Portorikáni měli velkou parádu.

Jak se zdá, Otče Vojtěchu, Hlas Národa pokračuje dobře. Je zajímavý a poučný. Jsem si vědom toho, že potřebujete dobrou finanční pomoc, hlavně aby každý odběratel vždy včas platil.

V Cleveland, Ohio, měli několik českých slavností a pikniků, slyšel jsem, že "Karlinská dechovka" hrála na několika místech, měl jsem chuť se tam rozjet, ale je to tak daleko. Bývaly časy, kdy v Chicagu měli několik dobrých českých kapel, jedna z nich "Bronskova vojenská kapela" nahrávala pro gramofonové desky "Columbia." Teď naši muzikanti z české a moravské krve jsou nějak leniví. Mladým se nějak do toho nechce.

U nás v Texasu je palčivé vedro, přes sto stupňů měli denně v severní části státu a k tomu sucho. Úrody na poli jsou však velmi dobré.

Letos měl spolek KJT Český den ve West a Waco. Tamnější dva spolky KJT tam mají pěknou novou síň. V mnohých osadách teď pořádají výroční slavnosti a pikniky. Teď hlavně potřebujeme déšť a aby nebylo takové vedro.

Déšť by pomohl některým plodinám.

S pozdravem

Anton J. Mužný

Milý náš čtenáři,

vysloužilý vojenský český muzikante,

jsem rád, že Vám už zase zdraví lépe slouží, a že jste se nám ozval. — S tou "parádou" na chicagské State Street v Den porobených národů je tomu trochu jinak, než s tou ve Wozniakově parku, milý pane Mužný. Průvod v Den porobených národů nic neoslavuje, ale jen Americe a světu smutně a vytrvale připomíná: **"Buď na stráži, svobodná Ameriko, a už mezinárodnímu komunismu neustupuj!** — Pohleď, kolik bývalých svobodných národů si už komunismus lží, násilím a proradností podmanil! Nechceš-li mu padnout nakonec za oběť sama tím, že rozleptá zevnitř tvou velikou svobodu — (podvracením morálky, důvěry ve vládu a rozeštváváním rasových problémů) — musíš být všestranně silná, ve vyjednávání i obchodování s Moskvou, Havanou a Pekingem opatrná, a na ty porobené národy nesmíš zapomínat už jen pro svou vlastní bezpečnost a záchranu. —

V tom Wozniakově parku — to jsou naše "parády" národní, abychom se v pohodě sešli, uvědomili si své kulturní tradice a utvrdili se ve věrnosti k nim a ve vzájemném přátelství.

S těmi českými muzikanty to ještě v USA není tak zlé. I v Chicagu, ale hlavně v Nebrasce a v Minnesotě jich mají dosud stále dostatek. Jenomže, chtějí-li se uživit, musí být v unii, a tak si je malé spolky na menší zábavy nemohou pozvat, protože by je nezaplatily. Tak je tomu alespoň u nás v Chicagu.

Pěkně Vás pozdravuji a všechny našince v Texasu též, a zase se někdy ozvěte.

Váš Fr. Vojtěch

GROTESKNÍ A KURIÓZNÍ ZÁKONY V USA

Několik vybraných ukázek:

V Tahoe City (stát Kalifornia) se prohřešuje proti zákonu každý, kdo zavěsí svému koni na krk kravský zvonec.

V Texasu není trestné, prodá-li někdo vlastní dítě.

V Gary (Indiana) nesmí nikdo do divadla, kdo během čtyř hodin před zahájením představení jedl česnek.

V Salt Lake City (Utah) je zakázáno nést na ulici havajskou kytaru.

V Chicagu (Illinois) je zakázáno ohyzdným a znetvořeným lidem se ukazovat na ulici.

Ve státě Luisiana jedná proti zákonu, kdo si v neděli píská.

V St. Louis (Missouri) je protizákonné rozšiřovat literaturu o pohlavních chorobách, ať je namířena proti nim nebo není.

V Bostonu (Massachusettss) jedná protizákonně ten, kdo řeže na ulici dříví na topení.

V témže státě, Massachusettss, je zakázáno pomalovat koně anebo ho oblékat do textilií.

Ve státě Oregon nesmějí být povoláváni za členy poroty "osoby", které zemřely.

V Dunlapu (West Virginia) je zákonem zakázáno roztrhat svatební listinu.

Ve státě Connecticut potřebují bobři, chtějí-li stavět na vodě přehradu, stavební povolení.

V Pittsburghu (Pennsylvania) zakazuje zákon spát v ledničce.

V Lang (Kansas) nesmí nikdo vésti v měsíci srpnu mezka, nemá-li slaměný klobouk na hlavě; zda-li mezek či ten, kdo ho vede, to zákon neupřesňuje.

Ve státě Nebraska je zakázáno na veřejnosti kýchat.

V Pauldingu (Ohio) je policistovi výslovně dovoleno pokousat štěkajícího psa, aby přestal štěkat.

Kdo špatně vysloví jméno města Joliet (Illinois) dopouští se zákonného přestupku.

Ve státě Connecticut je zakázáno odlákat včelaři jeho včelstvo.

V Clevelandě (Ohio) dovoluje zákon zabít sousedovy slepice, jestliže s tím vysloví souhlas většina sousedů, kteří bydlí v okruhu 164 metrů od chovatele slepic.

Ve městě Mexico (Missouri) je ženským členům poroty zakázáno během procesního řízení štrikovat.

Ve státě Minnesota není ženám dovoleno objevit se v přestrojení Mikuláše na ulici.

V Berkeley (Kalifornie) je zakázáno lákat kanára, který uletěl, k návratu pískáním před 7 hodinou ranní.

V městském parku v Menville (New Jersey) nedovoluje zákon návštěvníkům krmit zvířata skotskou whisky, anebo cigaretami.

V Seattle (stát Washington) nesmějí lidé vozit zlaté rybky autobusem, leda že by se chovaly zcela potichu — (ty rybičky).

Kdo v Dunn (Severní Karolina) budí souseda chrápáním, jedná protizákonně.

V Erie (Pennsylvania) je trestným činem usnout u holiče během holení.

Ve státě Alabama je trestné přijít do kostela s falešným knírem, takže se musí sousedi smát.

V Saco (Missouri) je protizákonné nosit klobouk, který může vzbudit hrůzu nebo leknutí.

V Gold Springs (Pennsylvania) smí si koupit ženatý muž alkoholický nápoj jen tehdy, může-li se vykázat písemným souhlasem své manželky. (Panečku, tam mají rovnoprávnost! Zákon však neříká, platí-li i opačně!)

V New Yorku je zakázáno zatknout zemřelého pro dluhy.

Podle zákona smějí loutky v loutkovém divadle ve Warrenu (Idaho) nosit jen americké oblečení.

Kdo sedí na hřbetě žirafy a loví pstruhy, jedná proti zákonu v Idaho.

Brusel. — Podle informací NATO Sovětský svaz začal stavět podél svých hranic několik set stop vysoké věže, opatřené zvláštními radary, které by byly schopny vypátrat blížící se nové americké dálkové střely "cruise". Tyto střely totiž létají nízko nad zemí, takže obyčejné radarové stanice nejsou schopny je vypátrat.

• • •

Londýn. — Podle londýnské publikace "Chemical Age" existovaly vloni tyto největší chemické podniky světa: 1. Hoechst (Západní Německo; celkový obrat obnášel 9,333 milionů dolarů); 2. BASF (Záp. Německo, 9,203); 3. Dupont (USA, 8,361); 4. Bayer (Západní Německo, 8,298); 5. ICI (Británie, 7,452); 6. Union Carbide (USA, 6,346); 7. Montedison (Itálie, 6,125); 8. Dow Chemical (USA, 5,652); 9. Rhone - Poulenc (Francie, 4,521); 10. Monsanto (USA, 4,270). Americké podniky dodaly na světový chemický trh vloni 44.9 procenta produktů, západoněmecké 17.9 procenta, japonské 10.6 procenta, britské 7.4 procenta.

• • •

Bonn. — Americký novinář Robert Letts Jones podnikl studijní cestu po Jižní Africe, na které mohl mluvit s tamními předními osobnostmi politického i hospodářského života. Ve svém článku v západoněmeckých novinách "Die Welt" pak vyslovil domněnku, že Sovětský svaz v Africe v první řadě pomýšlí na získání kontroly nad Jižní Afrikou a nad Rhodésií. Kdyby se mu to podařilo, pak by komunistický blok kontroloval 90 procent všech světových zásob uranu, 90 procent zásob platiny, 85 procent zásob zlata, 80 procent zásob vanadia, 75 procent zásob manganu a 96 procent zásob chromu. K tomu asi 24,000 lodí ročně propluje kolem jižního cípu Afriky. Kdyby se Sovětům tento plán podařil, pak by mohli vykonávat téměř neomezený hospodářský nátlak na západní svět.

• • •

Addis Abeba. — Marxistický vojenský režim v Habeši, jehož předsedou je Mengistu Heile Mariam, je ve velmi nesnadné situaci. Ekonomie celé země je zaostalá a v kritickém stavu. Severní provincie Eritrea se vzbouřila proti centrální vládě a požaduje nezávislost. Vzbouřenecké milice, čítající na 40,000 členů, prý kontrolují asi 90 procent jejího území; vzbouřenci dostávají podporu od sousedního Sudánu. Na jihu se bouří provincie Ogaden, obydlená Somálci; somálská armáda už údajně okupuje její velkou část. Na jedinou železnici, která spojuje zemi s ostatním světem — to je na železnici Addis Abeba—Džibuti, jsou podnikány útoky; její přerušení by znamenalo hospodářské uškrcení Habeše. Mezi studenstvem a na venkově se šíří odpor proti nynějšímu habešskému režimu, a na jeho představitele jsou podnikány atentáty; vojenská junta odpovídá na tyto akce "rudým terorem" a provádí hromadné popravy svých odpůrců. Habešský vojenský rudý režim se ale zdá být otřesený do základů. Sovětský svaz se ovšem postavil na jeho stranu a vyzbrojil jeho armádu. Političtí pozorovatelé se tomu diví, zejména také proto, že Sověti svým jednáním mohou ztratit přízeň marxistického Somálska, nepřátelského Habeši, které se už začalo přiklánět k Západu. Byla vyslovena domněnka, že Sověti favorisují Habeš proto, že se začali zajímat o Rudé moře: jednak pro jeho strategickou důležitost, jednak kvůli jeho hospodářskému významu v budoucnosti. Po několikaletém studiu jeden americký ústav dospěl totiž k závěru, že na dně Rudého moře je několik příkopů s bahnem, obsahujícím vysoké procento různých kovů: zlata, zinku, olova, mědi a kobaltu. Hodnota tohoto bohatství se odhaduje na několik bilionů dolarů.

• • •

Káhyra. — Egyptský president Sadat už několikrát vyslovil domněnku, že Sověti si v Libyi rychle budují obrovská skladiště zbraní, protože tam stále dopravují vojenská letadla tanky a raketové střely typu Sam v takovém množství, že malá libyjská armáda by jich nemohla ani použít. Vyvstává tedy otázka, pro koho jsou tyto zbraně určeny. President Sadat myslí, že by jich mohlo být užito v puči proti jeho režimu. Pravděpodobněji však jsou tyto zbraně určeny

LETEM SVĚTEM

na provádění sovětských plánů v celé černošské Africe. Sověti tak mohou velmi rychle dopravit své zbraně na každé místo afrického kontinentu. Ukázalo se to například v případě Habeše, kterou Sověti mohli rychle vyzbrojit. Tyto zbraně jsou také určeny pro marxistická hnutí — například v Čadu a v Somálsku, usilující o svržení místních umírněných režimů a o nastolení radikálních a extrémistických marxistů pod maskou místního nacionalismu.

• • •

Paříž. — Podle analýz odborníků následky nedávné celosvětové hospodářské krize dosud zdaleka nejsou u konce. Jaký je dnešní stav ekonomie ve svobodných zemích? Průmyslová výroba po hlubokém poklesu v roce 1974 slibně vzrůstala od jara 1975 až do května 1976; od té doby vzrůstá jen velmi slabě a dosahuje pouze dvou či tříprocentního zvýšení ročně. Nezaměstnanost začala poněkud klesat teprve od listopadu 1976. Mezinárodní obchod sledoval průmyslový rozmach a slibně se rozvíjel až do léta 1976; od té doby se zpomalil. Průmyslové země v důsledku silného stoupnutí cen zemního oleje prokazují značný schodek v zahraničním obchodu a jejich vývoz kryje pouze asi 94 procent jejich dovozu. Rytmus stoupání mezd v letech 1975—1976 lehce klesl z 12 na 10 procent a stoupání cen se zpomalilo z 11% na 8.8%. V západní Evropě však v prvních pěti měsících 1977 ceny průměrně stouply opět o 11.5 procenta následkem velkého sucha a slabé sklizně. Ceny ve velkém stoupají nadále. — V přítomnosti se těší stálému hospodářskému vzrůstu pouze tři země; Spojené státy, Západní Německo a Japonsko. USA a NSR brzdí svůj rozmach v obavě před "dvoucifernou inflací"; Japonsko povzbuzuje svůj hospodářský vzrůst a zaplavuje západní trhy svými výrobky z ocele, plavidly všeho druhu, automobily a přijímači barevné TV. Ostatní země se dělí na dvě skupiny: Do první patří předně bohaté arabské země s Venezuelou — velcí producenti zemního oleje; ty mají kupní sílu, ale musely své objednávky na Západě snížit, protože v důsledku řídké obydlenosti, zaostalosti svých hospodářských struktur a nedostatku odborných sil nejsou schopny dosti rychle absorbovat to, co si za své peníze objednaly; dále tam ještě patří země, žijící v blahobytu: Norsko kvůli svému oleji, Holandsko kvůli zemnímu plynu a Švýcarsko jako bankéř kapitalistického světa. Tyto tři země však nemají velkou váhu v mezinárodní ekonomii. Do druhé skupiny patří asi 140 zbývajících zemí svobodného světa, které musí stále zápasit se značnými hospodářskými potížemi. Všechny trpí hospodářskou stagnací, anebo jeví jen nepatrný hospodářský vzrůst. Aby se vyhnuly příliš rychlému stoupání cen, musí snižovat svůj rozpočet, brzdit úvěr, kontrolovat ceny a bojovat proti zvyšování platů. Nikdo dosud nevidí východisko z této situace. Vládám těchto zemí se však dosud podařilo vhodnými opatřeními vyhnout se dvěma vážným nebezpečím: 1. zhroucení finančního systému: země, trpící schodkovým zahraničním obchodem, dluží jiným zemím jakož i mezinárodním či soukromým bankám na 300 až 350 bilionů dolarů; 2. protekcionismu a "obchodní válce": dosáhlo se toho, že konkurující země dobrovolně omezily svůj vývoz. Nezaměstnanost zůstává vysoká. V západní Evropě je 17 milionů neboli 5 procent lidí bez práce. Japonsko má pouze 2 procenta nezaměstnaných. Ve Spojených státech, kterým se podařilo obživit svou investiční činnost, se počet nezaměstnaných pomalu, ale jistě snižuje: v roce 1976 USA měly 7.7 procenta nezaměstnaných, letos v prvním pololetí 7 a čtvrt procenta; na druhé pololetí 1977 se předvídá 6 a tři čtvrtě procenta nezaměstnaných, a na první pololetí 1978 pak 6 a půl procenta. Podle předpovědi národohospodářských analystů se situace poněkud zhorší v Západním Německu. V prvním pololetí 1977 tam bylo 4.5 procenta nezaměstnaných (většinou cizích sezónních dělníků), v druhém pololetí 1977 jich tam má být 4.75 procenta, a v prvním pololetí 1978 už zase pět procent. Zároveň vzrůst jeho hrubého národního důchodu poklesl z 5.6 procenta v roce 1976 na 4.5 procenta v prvním pololetí 1977, a možná že poklesne až na 3.75 procenta v druhém pololetí letošního roku. Toto aspoň jsou předpovědi odborníků pařížské Organizace pro vědeckou spolupráci a rozvoj (OECD). Dvě země prakticky zmizely z ekonomické mapy světa: Libanon a Severní Irsko. — Západní kapitalistický svět se tedy doposud nevzpamatoval z následků velké hospodářské recese let 1973—1974. Na druhé straně ani komunistický svět neprokazuje žádné úspěchy; ba právě naopak nevychází z chronické hospodářské bídy a zaostalosti ani z jiných neřešitelných problémů svého celého hospodářského systému. Navíc komunisté musili přiznat, že i jejich systém státního kapitalismu podléhá celosvětové inflační tendenci, i když se u nich mluví jen o "úpravě cen".

• • •

New York. — Podle odhadů Národní akademie věd Spojených států světové oceány jsou znečištěny každoročně asi 6 miliony tun zemního oleje; z toho milion tun pochází z odpadků při čištění cisternových lodí, 200,000 tun vyteče do moře následkem nehod cisternových lodí, a ostatek přijde do oceánu buď následkem úniku oleje podmořských studní, anebo z průmyslových podniků: z

†

Jen víra naše těší nás,
že se u Boha sejdem zas;
a proto zní náš k Tobě hlas,
na shledanou, na shledanou!

ÚMRTNÍ OZNÁMENÍ

Všem našim přátelům a známým oznamujeme, že z našeho rodinného středu náhle odešel na Stvořitelovo zavolání náš drahý manžel, bratr a milovaný otec, pan

KAREL ŽALUDA,

zaměstnanec "Citibank International" v Chicagu, Illinois

Narodil se 8. ledna r. 1920 v Mladé Boleslavi v Československu, do USA přišel s rodinou před jedenácti lety a v pondělí 1. srpna 1977 nám náhle zemřel na srdeční záchvat.

Ve čtvrtek večer 4. srpna se s ním rozloučíme v Chrástkově pohřebním ústavu (6301 Cermak Rd. v Berwynu — tel: 788-8240) tichou pietní vzpomínkou, a v pátek, 5. srpna v 11 hod. dopol. bude mít pohřeb.

Vzpomeňte si na něho laskavě s námi upřímnou modlitbou.

RADKA ŽALUDOVÁ, manželka;
JAN ŽALUDA, syn;
DANIELA ŽALUDOVÁ, dcera;
MARIE MOUDRÁ, sestra

rafinérii oleje, z petrochemických továren a z jiných podniků. Francouzská organizace OMCI se však domnívá, že pouze asi dva miliony tun zemního oleje znečistí ročně světová moře. Obě uvedená čísla jsou v každém případě příliš vysoká a zneklidňují mezinárodní odborníky, usilující o zabránění znečištění oceánů.

• • •

New York. — Podle mínění specialistů zemní olej zůstane ještě dlouho hlavním zdrojem energie v našem světě. Od otevření první naftové studně až dosud lidstvo spotřebovalo asi 40 bilionů tun surové nafty. Dnes známé rezervy se odhadují na 90 bilionů tun, což při stále se zvyšující spotřebě vystačí na 25 až 30 let. Protože však jsou stále objevována nová ložiska nafty, geologové se domnívají, že v budoucnu budou objeveny ještě další rezervy, obsahující na 200 bilionů tun oleje. Do tohoto ještě není započítán olej, který by bylo možno vytěžit z olejných břidlic a písku. Odborníci se domnívají, že kolem roku 2000 nám poskytne podzemní olej 55 procent potřebné energie, nukleární látky 30 procent, uhlí 7 procent, hydroelektrické centrály 4 procenta, a sluneční i zemětepelná energie budou představovat 4 procenta potřebné energie.

• • •

Washington. — Podle U.S. statistického úřadu se v posledních sedmi letech v USA snížila úmrtnost na srdeční mrtvici a příbuzné či oběhové choroby o 10 procent. Udávají se tyto příčiny tohoto zlepšení: Lidé více pečují o své zdraví; byly nalezeny nové účinnější léky i nové operace srdce, byla zrychlena přeprava do nemocnice a také služba první pomoci byla zdokonalena. Přesto však ve Spojených státech dosud každoročně celá třetina všech úmrtí má za příčinu srdeční mrtvici, a vezme-li se přitom ohled i na jiné srdeční či oběhové choroby, pak více než polovina všech úmrtí má za příčinu srdeční nedostatky. Podle předního amerického specialisty srdečních chorob dr. Michala De Bakeyho (v jeho knize "The Living Heart") mnoho lidí by svou vůlí se mohlo vyvarovat úmrtí na srdeční poruchu. Lidé se sedavým zaměstnáním by se měli zdržovat příliš sytých jídel, vůbec by se měli varovat těžké váhy, měli by jíst pravidelně a mít vyrovnaný jídelní lístek, měli by konat pravidelná tělesná cvičení, užívat alkoholu a tabáku jen mírně anebo vůbec ne, a také by se měli naučit buď varovat se shonu životního napětí, anebo se s nimi vyrovnat.

• • •

Hong Kong. — Dne 28. července uplynul rok od největšího zemětřesení, jež kontinentální Čína zažila v posledních 400 letech. Při tomto zemětřesení bylo také naplno zpustošeno milionové průmyslové město Tangshan, jehož dvě třetiny obyvatel přitom zahynuly. U příležitosti tohoto výročí komunistická tisková kancelář "Nová Čína" ve své zprávě oznámila, že prý město Tangshan je dnes "plné života a síly, ozářené světly a plné lidí". Cizí pozorovatelé, kteří nedávno tímto městem projeli, však prohlásili, že Tangshan je stále "jedinou obrovskou hromadou trosek". Komunisté nikdy neváhají přebarvit skutečnost a překroutit pravdu, když toho potřebují.

• • •

Nairobi. — Somálští rebelové vedou v poušti Ogaden — (více než 200 mil od somálských hranic) — válku proti habešské "armádě venkovanů", vycvičené Kubánci. Obě strany užívají válečného letectva, tanků a obrněných vozů a přiznávají jen sestřelení nepřátelských letadel. Tyto boje už trvají dva měsíce. Habešská poušť Ogaden, velká 100,000 čtverečních mil, je obydlena Somálci. Sousední Somálsko by si ji chtělo přivtělit a proto povzbuzuje místní obyvatelstvo, rasově a nábožensky příbuzné, ke vzpouře proti habešské vládě, a poskytuje mu potřebné zbraně. Dnes Habeš dostává zbraně od Sovětů, zatímco marxistické Somálsko začíná mít proti Moskvě své veliké výhrady. V Ogadenu existují bohatá a dosud nevyužitá ložiska zemního oleje.

• • •

Paříž. — Čtyři ozbrojení bandité se zmocnili bankovního trucku, převážejícího nové kovové desetifranky v hodnotě 3.5 milionu dolarů; celý náklad vážil 17 tun. Je to jedna z největších bankovních loupeží kdy spáchaných. Dosud nebyly nalezeny žádné stopy po zmizelých penězích — které stejně asi nebude zlodějům snadné utratit.

• • •

Lima. — President gen. Francisco Morales Bermudez, předseda peruánského vojenského režimu, prohlásil u příležitosti 156. výročí nezávislosti své země, že jeho režim předá v roce 1980 vládu civilistům, dovolí-li to hospodářský stav země. Ústavodárné národní shromáždění, které bude mít za úkol dát Peru novou ústavu, má být zvoleno už v příštím roce 1978.

• • •

Havana. — Kubánský diktátor Fidél Castro ve své řeči, pronesené u příležitosti 24. výročí existence kubánského komunistického "hnutí 26. července", přiznal, že na Kubě bude letos velmi slabá úroda cukrové třtiny; čeká se, že se sklidí méně než 5 milionů tun cukru. Ekonomie ostrova je prý otřesena příliš nízkými cenami cukru na světových trzích. Castro dokonce najednou také přiznal, že dřívější kubánští kapitalisté byli schopnějšími výrobci cukru než jsou jeho komunističtí pověřenci.

• • •

Londýn. — Na konferenci specialistů mezinárodního obchodu v Londýně bylo předpovězeno, že obchodní vztahy mezi Západem a komunistickými zeměmi se v příštích několika letech zpomalí; hlavně proto, že komunistické země mají v tomto obchodě obrovské schodky, protože nemají co nabízet — (v letech 1972—1975 tyto schodky činily 9 bilionů dolarů)— a pak se západní banky už staly opatrnějšími v poskytování úvěru komunistům, protože se to zdá být házením peněz do bezedné díry. Bankéři nyní navrhují, aby v budoucnu poskytovaly úvěr komunistickým zemím spíše vlády západních zemí, aby se banky nevystavovaly příliš velkému riziku.

• • •

Washington. — Západoněmecká automobilová firma Volkswagen zhotovila pro U.S. department dopravnictví pokusný nový model auta VW, který je mnohem bezpečnější než ostatní dosud existující typy automobilů. Kromě toho ještě toto auto má mnohem čistší výfukové plyny, může dosáhnout 100-mílové rychlosti za hodinu a má ujet 69 mil na jeden galon gazolinu. Průměrná rychlost ve městě by činila 35 mil a na dálnici 69 mil. Se svou 10.6 galonovou nádrží by bylo schopno ujet 635 mil bez potřeby obnovení zásoby gazolinu. Osoby, cestující v tomto autě, jsou bezpečně uchráněny před úrazem ve srážce s dřevěnou překážkou při 40-mílové rychlosti; jeho konstruktéři ručí též za bezpečnost při srážce s jiným autem, jestliže jejich společná nárazová rychlost nepřesahuje 60 mil za hod. Tento model by bylo možno připravit pro hromadnou produkci do tří let. Inženýrům VW se však nepodařilo nalézt vyřešení, jež by plně uspokojovalo U.S. směrnice na rok 1985 proti znečišťování vzduchu. Nový model splňuje tyto směrnice pro uhlovodíky a kysličník uhelnatý, nikoliv však pro kysličníky dusíku. — Firma Calspan Corp. z Buffalo, N.Y., připravuje pro U.S. department dopravnictví svůj vlastní model lehkého auta, jehož cestující by byli chráněni proti úrazu při srážkách až do hodinové rychlosti 50 mil, a které by bylo schopno jet i po dálnici normální rychlostí po propíchnutí pneumatiky. Posléze firma Goleta, Cal., připravuje pro týž department model malého, čtyřsedadlového auta, které by bylo opatřeno zvláštní ochranou proti smykům a zároveň radarem, který způsobí, že při hrozícím nebezpečí brzdy auta budou automaticky fungovat.

• • •

Lisabon. — Při komunisticko-socialistické pozemkové reformě, provedené v Portugalsku v roce 1975, bylo v jižní provincii Alentejo zkolektivisováno 2.4 milionu akrů zemědělských pozemků a byly tam zřízeny kolchozy a sovchozy podle sovětského vzoru. Zabavené hospodářské stroje byly ponechány na dešti zrezavět a nové byly objednány ze Sovětského svazu. Dřívější zkušené rolníky a hospodáře nahradili komunisté nezkušenými, jen straně věrnými státními správci, kteří si tam žijí jako velcí páni a po sovětském vzoru všude zavedli obvyklý marxistický chaos. Výsledky této kolektivisace na sebe nedaly dlouho čekat. Vláda už musila věnovat stamiliony dolarů, aby tamní kolchozy a sovchozy úplně nezkrachovaly. Letos Portugalsko čeká svou nejhorší úrodu za posledních 60 let. Tak se čeká, že namísto předešlých 670 tisíc tun pšenice se letos sklidí sotva 200,000 tun; u ostatních druhů obilí to prý nebude o nic lepší. A přitom ještě Portugalsko připravuje další zákon pozemkové reformy, podle kterého má být vyvlastněno a zkolektivisováno dalších 1.2 milionů akrů pozemků.

• • •

Los Angeles. — Americký průmysl prodal Sovětskému svazu zvláštní přijímače, pomocí kterých sovětské ponorky a sovětská letadla budou moci přesně určit svou posici na zeměkouli. Tím budou moci užívat služeb amerického celosvětového navigačního systému "Omega", připraveného v Navy Electronics Laboratory v San Diego, Cal.

Na různých místech na světě (na Hawaji, Trinidadu, Madagaskaru, v Norsku, Sev. Dakotě, Argentině, Austrálii a Japonsku) bylo postaveno osm vysílaček zvláštních signálů, jež tyto přijímačky jsou schopny zachytit. K přesnému určení posice letadla či ponorky je nutno zachytit signály tří vysílacích stanic. Vysílané vlny pronikají více než 30 stop pod vodu a nejsou rušeny ani povětrnostními podmínkami ani jinými elektromagnetickými vlnami. Tento systém Omega je chloubou nejmodernější americké elektrotechniky.

• • •

Washington. — Političtí uprchlíci a studenti některých zemí jsou ve Spojených státech legálně sledováni agenty své země; toto platí například o občanech Čile, Jižní Koreje a Iránu. Provádějí-li tito uprchlíci či studenti činnost, nepřátelskou režimu své země, vystavují se stíhání, vrátí-li se domů; mohou však i v USA být terorisováni a případně i zavražděni, jako byl v září 1976 ve Washingtoně zavražděn čilskými agenty Orlando Letelier, přední politický odpůrce nynější čilské vojenské junty. Íránští studenti, kteří se z USA vrátí domů, mohou být uvěznění nebo i popraveni, byla-li jejich činnost v USA nepřátelská šachovi. Se souhlasem U.S. vlády operují v USA tajné policie Čile (DINA), Jižní Koreje (KCIA) a Iránu (SAVAK); agenti těchto policií jsou obyčejně zároveň diplomaty svých zemí při velvyslanectvích, stejně jako agenti sovětští a agenti ostatních komunistických zemí. Vraždy příslušníků cizích zemí sice ve Spojených státech nejsou dovoleny, avšak může k nim dojít, jak tomu nasvědčuje "případ Kravčenko" a dosud nevysvětlená zmizení mnoha ruských, ukrajinských a jinonárodních občanů, které považovali komunisté za sobě nebezpečné. (Viz: Svýc lékař, který pitval mrtvolu v Praze r. 1968 "utopeného" Jordana, záhadná smrt čs. Komárka ve španělských Pyrenejích atd.)

Do Wilber, Nebraska

Bohatý program je připraven na sobotu 7. a neděli 8. srpna ve Wilber, Nebraska. Po oba dny průvody alegorických vozů, koncerty lidových kapel, po oba večery živé obrazy z českých dějin. V sobotu večer volba královny české Nebrasky. V neděli odpoledne v přírodním jevišti už tradiční program české písničky, hudby a tance, zpěvy české mládeže, harmoniky, talenty našich královen. Krajané, tento už 16. český festival ve Wilber bude jistě i letos dostaveníčkem tisíců milovníků české řeči, písničky muziky, stejně i milovníků dobré české kuchyně a koláčů. Zveme vás srdečně do Wilber!

Dr. Kučera

Zveme vás na piknik k jezeru

Bratři a sestry:

Jako v minulých letech, tak i letos pořádáme na pozvání naší sestry Laurichové náš tradiční rodinný **"piknik"** v její zahradě na adrese **1713 East Grand Ave. (highway 132), Lindenhurst (Lake Villa 600-46), (tel. 356-5129), v neděli 7. srpna 1977**; sraz po dvanácté. Srdečně vás zveme, přijd'te s rodinami a přived'te s sebou své přátele.

Jak víte, zahrada je u jezera s pěknou pláží na koupání a slunění, tak nezapomeňte si vzít s sebou plavky a případně lehátka.

O občerstvení a pití bude postaráno. Oficiální schůzování odpadá. Uspořádáme ale pro dobro a pro podporu činnosti Rady tradiční tombolu a prosíme, aby každý donesl malý dárek jako cenu na výhru.

Je to jedinečná příležitost jednou v roce pro přátelské posezení a pobavení mezi přáteli s rodinami venku v přírodě, a doufáme proto, že přijdete všichni, kdo budete moci. Každý piknik se nám vždy vydařil, počasí nám obyčejně přeje, tak si poznamenejte datum a určitě přijd'te ztrávit pěkné nedělní odpoledne mezi přátele v zahradě u Laurichů už tuto neděli 7. srpna t.r.

Těšíme se na hojnou návštěvu a na shledanou.

Odbočka ŠTEFANIK
Ed. Dellin, předseda;
K. Halaška, jednatel

PŘI PRODEJI A KOUPI DOMU SVĚDOMITĚ A OCHOTNĚ VÁM PORADÍ

VIC TĚŠINSKÝ

Telefon: 749-4422

Jax Realty

6531 W. Cermak Rd., Berwyn

INVESTICE — PŮJČKY

Dlouhá léta zkušenost

SPORT

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Kvalifikace pro MS 1978 v Argentině:

Pobřeží Slonoviny—Nigérie 2:2, první zápas vyhrála Nigérie 4:0 a kvalifikovala se do závěrečného turnaje tří afrických týmů, z nichž vítěz se účastní MS v Argentině.

★

Interpohár

1. skupina

FC Amsterdam—Halmstad BK 2:1, Vojvodina Novi Sad—Maccabi Jaffa přerušeno ve 27. min. za stavu 0:0 pro nepříznivost na hřišti.

1. Halmstad BK	7:7	5
2. Maccabi Jaffa	8:9	5
3. Vojvodina	8:5	4
4. FC Amsterdam	4:6	2

2. skupina

MSV Duisburg—Twente Enschede 2:3, Standard Lutych—Maccabi Tel Aviv 2:1.

1. MSV Duisburg	13:7	8
2. Lutych	6:6	7
3. Enschede	10:11	4
4. Tel Aviv	10:15	3

3. skupina

Wacker Innsbruck—FC Curych 3:0, **Inter Bratislava—Wacker Innsbruck 4:2.** Samotné utkání přineslo v prvním poločase dobrý fotbal. Obě mužstva přistupovala ke hře aktivně. V 1. minutě se Innsbruck ujal vedení, ale o dvě minuty později vyrovnal Novotný a pak už domácí diktovali tempo hry. Branky: Brezík 2, Novotný, Petráš — Oberacher 2. FC Curych—Eintracht Frankfurt 1:0, **Inter Bratislava—Eintracht Frankfurt** 2:5. Inter již byl jistým vítězem ve skupině, ale poslední střetnutí pro něj skončilo debaklem. Vždyť kromě pěti branek nastřelili hosté za stavu 0:2 Wenczelem tyč a za stavu 1:5 neproměnil Grabowski penaltu. Branky: Hudec, Šimon — Hölzenbein 3, Wenczel 2.

1. Inter	18:11	9
2. Frankfurt	13:8	7
3. Innsbruck	8:9	4
4. FC Curych	3:14	2

4. skupina

Hamburger SV—Grasshoppers Curych 4:1, Slavia Sofia—Malmo FF 1:0.

1. Malmö FF	12:4	8
2. Slavia Sofia	11:8	8
3. Hamburger SV	11:5	5
4. Grasshoppers	4:13	1

5. skupina

Landskrona Bois—Legia Varšava 1:2, Young Boys Bern—Legia Varšava 1:1, **Young Boys Bern—Slavia Praha 1:4.** Hosté si vytvořili tři tak zvané vyložené šance, nedokázali je však proměnit. Hra Slavie se výrazně zlepšila po přestávce, díky Lubasovi. Výborně zachytal Zlámal, který v závěru utkání chytil i penaltu. Branky: Lorenz z penalty — Svoboda, Segmüller, Lubas, Jarolím.

1. Slavia	21:6	9
2. Varšava	9:4	8
3. Bern	7:14	3
4. Landskrona	5:18	0

6. skupina

Frem Kodaň—Grazer AK 6:0, Ruch Chorzow—NK Rijeka 2:4.

1. Frem	15:2	9
2. Chorzow	12:7	6
3. Rijeka	9:7	5
4. Grazer	0:20	0

7. skupina

Zaglebie Sosnowiec—Lillestrom SK 3:0, **Lask Linec—Trenčín 1:3.** Hra měla v počátku vyrovnaný průběh. Největší slabinou rakouských hráčů bylo zakončování útočných akcí. Trenčín si získal ve druhém poločase převahu a také ji dovedl brankově vyjádřit. Branky: A. Kovacs 2, Mackura.

1. Trenčín	13:5	8
2. Sosnowiec	10:3	8
3. Lillestrom	4:10	2
4. Linec	3:12	2

8. skupina

Hertha BSC Západní Berlín —Slovan Bratislava 3:0. První porážku utrpěli hráči Slovanu, přesto vedou svoji skupinu. Ve střetnutí průměrné úrovně střídali branky jen domácí hráči. Branky: Granitzem, Sidke, Nüssing. Domácí nedokázali proměnit penaltu za sražení Sidka. Admira Vídeň—Hertha 0:0, **B 1903 Kodaň—Slovan Bratislava 1:1.** Ve svém posledním utkání vedl Slovan v dánském hlavním městě až do poslední minuty. Vedení se ujal ve 36. minutě brankou Gallise. Těsně před koncem rozhodčí nařídil trestný kop a střela Lunta znamenala vyrovnání.

1. Slovan	16:8	9
2. Hertha	6:2	8
3. Kodaň	3:6	3
4. Vídeň	3:12	2

9. skupina

Aalborg BK—Austria Salzburg 1:1, **Zbrojovka Brno—Östres Vaxjo 1:2.** Švédové měli jen dvě brankové šance a obě také využili. Brno dokázalo jen vyrovnat, i když mělo celou řadu šancí, ale vždy je spálilo.

1. Vaxjo	10:6	8
2. Brno	12:8	6
3. Salzburg	4:7	3
4. Aalborg BK	5:10	3

10. skupina

KB Kodaň—Pogoň Štětín 1:1, Sturm Gratz—Chenois Ženeva 4:0, Chenoix Ženeva—Sturm Gratz 1:0.

1. Štětín	5:3	7
2. KB Kodaň	6:5	6
3. Ženeva	2:6	4
4. Gratz	5:4	3

★

Přátelské zápasy:

Bayern Mnichov—Mexiko 4:2 a 2:1, první zápas se hrál v Oaklandu a druhý v Los Angeles. Ve třetím střetnutí v Los Angeles porazil Bayern Mnichov mexické mužstvo Guadalajara 1:0. **Island—Švédsko** 0:1.

Mezinárodní turnaj v Melbourne:

Austrálie—Arsenal Londýn 3:1, Celtic Glasgow—Cervena zvezda Bělehrad 1:1, Celtic Glasgow—Arsenal Londýn 3:2, Austrálie—Cervena zvezda Bělehrad 2:3.

Finále turnaje v Singapúru:

Vítězem se stal tým Jugoslávie Cervena zvezda Bělehrad, když porazil Celtic Glasgow 3:1. Na třetím místě skončil Arsenal Londýn vítězstvím nad mužstvem Singapúru.

POK

★

● ZPRÁVA ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

V sobotu 23. července hrála Sparta na turnaji v St. Joseph, Michigan, který vloni vyhrála a letos tento úspěch zopakovala. Nejdříve nastoupila proti celku Falcons, ve kterém se nemohla dostat do tempa, a tak zápas skončil bez branek 0:0. V dalších třech zápasech už šla Sparta najisto za celkovým vítězstvím. Vyhrála nad St. Joseph 2:0, Aurorou 3:0 a Liths 2:0. Získala 7 bodů, skóre 7:0 V neděli 7. srpna hraje Sparta v Peorii přátelský zápas od 2 hod. odpoledne. Odjezd je v 9 hod. ráno od Spartaklubu vlastními auty. Další přátelské utkání sehraje Sparta na Morton West v neděli 14. srpna ve 2:30 hod. odpoledne proti týmu Wisly (Poláci), který vede červenou skupinu Major division bez ztráty bodu.

Končíme heslem: At' vítězí dresy rudé — Sparta byla, je a bude, nebot' Sparta je věčná!

POK

★

Náš sportovní zpravodaj PETR HORÁK hlásí:

SLAVNÁ TOUR DE FRANCE

V Paříži skončil 64. ročník slavného cyklistického profesionálního silničního etapového závodu TOUR DE FRANCE. Jeho vítězem se stal stejně jako roku 1975 29letý francouzský farmář, Bernard Thevenet, který ujel trat' dlouhou 4.120 kilometrů za 115 hodin, 28 minut a 32 vteřin. Druhé místo obsadil bývalý mistr světa a olympijský vítěz, Holand'an Hennie Kuiper, který skončil o 48 vteřin zpět. Jeden z největších cyklistů všech dob, 32letý Belgičan Eddie Merckx, který vyhrál už pět ročníků TOUR DE FRANCE, skončil na 6. místě. Po závodě však prohlásil, že ještě nemíní pověsit kolo na hřebík, a že příští rok bude stát na startu TOUR DE FRANCE znovu, aby se pokusil o své šesté vítězství. Mimochodem, za svou 64 roky dlouhou historii byl závod TOUR DE FRANCE přerušen jen v době světových válek, a jakkoli se jeho trat' každoročně obměňuje, nikdy v ní nechybí Alpy a Pyreneje.

* * *

REPETICE SAPPORA?

Městská rada z japonského Sappora se rozhodla, že prozkoumá mínění svých občanů, zda jsou většinou pro to, aby Sapporo podruhé uspořádalo zimní olympijské hry. Ochránci životního prostředí namítají, že přípravy na zimní olympijské hry roku 1984 by mohly poškodit vzhled krajiny . . . Japonský olympijský výbor naléhá na starostu Sappora, aby učinil rozhodnutí v této záležitosti do poloviny srpna.

* * *

NAVRÁTILOVÁ ZASE VE FORMĚ

Ve Spojených státech je velmi populární tenisová soutěž družstev, zvaná WORLD TEAM TENIS. Ve Východní divizi je na prvním místě družstvo Boston Lobsters, jež v důležitém utkání porazilo tým New York Apples 24:21. Rozhodující bod zajistila Bostonu bývalá československá reprezentantka, Martina Navrátilová, která v jednosetovém zápase rozdrtila letošní wimbledonskou vítězku, Angličanku Virginii Wadeovou, 6:1.

* * *

VÝBORNÝ VILAS

Argentinec Vilas zvítězil na mezinárodním tenisovém turnaji ve Washingtonu a obdržel cenu ve výši dvacet tisíc dolarů. V rozhodujícím utkání porazil Vilas Američana Briana Gottfrieda 6:4, 7:5. Těžký déšť způsobil, že dvorec se stal pomalý, což bylo nevýhodou pro Gottfrieda, který je lepší na rychlých dvorcích. Tento fakt však nesnižuje úspěch Vilase, který už letos porazil Gottfrieda v Buenos Aires a v Paříži.

* * *

NEMOC, KTERÁ NEPOMÁHÁ

V semifinále mistrovství světa v šachu byla na žádost sovětského reprezentanta Spasského odložena další partie jeho střetnutí s Mad'arem Portischem. Stav je 4 a půl ku 4 a půl bodu. Odkládání partií pro nemoc nebylo moc platné jinému sovětskému reprezentantovi, Polugajevskému, který prohrává se svým soupeřem, bývalým sovětským šachistou Viktorem Korčnojem, který emigroval do Holandska, už 2:6 . . . Vítězní semifinalisté se střetnou o právo vyzvat sovětského velmistra Karpova k boji o titul mistra světa.

* * *

„Paní Marino, tuhle přadní vlnu mi prosím Vás, předě lejte."

„Mileráda, ale proč? Vždyť Vám tolik sluší!".

„Naše sousedka má teď tentýž účes a manžel ji začíná zdravit . . ."

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon - formerly at 26th St & Hamlin.
5234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?
Obrat'te se s důvěrou na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY"
Realtors and Builders
7010 W. CERMAK RD.
BERWYN, ILL. 60402
MLS 788-8500

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.
● MINARIK'S BAKERY
Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes
5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854
Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS
9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546
A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN
Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.
Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

REPRESÁLIE POUZE JEDNÍM SMĚREM

Mezinárodní šachová federace zakázala Jihoafrické republice účast na všech soutěžích a podnicích, které federace pořádá. Zmíněný zákaz byl odhlasován druhý den zvláštního zasedání federace v Lucernu ve Švýcarsku, jež bylo svoláno, aby projednalo sovětský požadavek na vyloučení šachistů Jihoafrické republiky. Rezoluce o naprostém zákazu účasti Jihoafričanů na podnicích Mezinárodní šachové federace byla odhlasována aklamací. Západní delegáti předtím opustili místnost pro spor o volební proceduru.

* * *

LYŽOVÁNÍ NA TRÁVĚ

K lyžím patří sníh; v posledních letech však už není vždy nutný. V Evropě již zdomácněly závody ve skoku na lyžích na umělé hmotě. A v Americe se lyžuje dokonce na trávě. Pravda, je k tomu zapotřebí lyže poněkud upravit. Francois Reizine nedávno dosáhl na lyžích s kolečky na travnatém svahu rychlosti 96 kilometrů za hodinu! Reizine je hlavním trenérem lyžařského sjezdařského týmu Západní Pennsylvánie a odborníci se na něho pamatují ještě z dob, kdy byl členem francouzského reprezentačního týmu. Reizine je inženýrem a při sjezdu na trávě používá hlavně speciální lyže, vyráběné ve Francii a v Západním Německu. Ve Francii říkají takovým lyžím "skirou". Jsou krátké a mají dvě kolečka. Německé lyže jsou rovněž krátké a říká se jim "rollky". Na rozdíl od francouzských jsou vybaveny housenkovým pásem. Podle slov F. Reizina dávají německé "rollky" lyžaři na trávě stejný pocit, jako při sjezdu na sněhu. Dosahuje se na nich rychlosti 55 až 80 kilometrů za hodinu. Na francouzských lyžích můžete dosáhnout rychlosti až 100 kilometrů za hodinu... Také francouzské lyže mají podle Reizina vlastností lyží, používaných na sněhu. Oba typy, francouzský i západoněmecký, můžete dobře užívat na svazích, těžko však na rovině. Lyžování na trávě není sport nový. Před šesti lety s ním začali Francouzi, a dnes jej provozují tisíce Evropanů. Francois Reizine se však nedomnívá, že lyžování na trávě se stane příliš populární mezi Američany, s výjimkou skutečných lyžařů, převážně závodníků. Závodník totiž může na lyžích na trávě získat řadu zkušeností pro jízdu na sněhu, a rovněž je to pro něj dobrý letní trénink. Technika vlastní jízdy je totiž velmi podobná... Francois Reizine však nehovořil o nebezpečí, jež skýtá lyžování na trávě. Jako perfektní sjezdař si je zřejmě ani neuvědomuje. I laik ovšem ví, že pád do sněhu je poněkud měkčí, než pád na travnatém svahu.

* * *

NEPOSEDNÝ PRADĚDEČEK

Sportovní fanoušková Spojených států dodneška hovoří o Georgi Blandovi, který hrál špičkový americký fotbal ještě ve věku 49 let. Podobně nemohou evropští fanoušková zapomenout na téměř nestárnoucího anglického hráče kopané, Sira Stanleyho Matthewse. A konečně, co říci k faktu, že Archie Moore získal titul profesionálního mistra světa v boxu v polotěžké váze, když mu bylo téměř 50 let... Dnes si povšimněme příběhu 62letého pradědečka, Mela Lewise z Kalifornie, který je stále vynikajícím žokejem, jako byl už před více než 40 lety. Na tisících koních se zúčastnil tisíců závodů, a ještě dnes je dlouho v sedle takřka každý den... Mel Lewis říká, že svůj nejpamátnější závod jel v Coloradu. Byl to jeho vůbec první závod, na který nikdy nemůže zapomenout. Lewis v něm vyhrál a dostal zato 20 litrů zmrzliny. Lewis dodává, že na to nemůže zapomenout už proto, že nikdy v životě mu nebylo tak špatně ze zmrzliny... Říká se, že lidé menší postavou zůstávají v dobré kondici déle, než lidé vysocí. Malý žokej, Mel Lewis, však vidí příčiny toho, že úspěšně závodí ještě ve 62 letech, jinde. Říká, že příčinu své dlouhé závodní kariéry spatřuje ve způsobu života: nekouří, nepije, a udržuje se v dobré fyzické kondici po celý čas... Po našem rozhovoru nasedl 62letý Mel Lewis do sedla koně "KAUAI PRINCE", a se startovním číslem osm se zúčastnil páté jízdy dostihů u Zlaté brány v San Franciscu v Kalifornii. Lewis skončil v tomto slavném dostihu na 2. místě. Ačkoli je pradědečkem, patří stále k nejlepším sportovcům. Myslím, že jakýkoli superlativ je v tomto případě zbytečný.

PAUL'S
BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-4477
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

Phone: 484-9798
PRAGUE SAUSAGE
& DELICATESSEN
Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry
6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402
Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaší návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

Z ČINNOSTI RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

2051 Park Road, N.W., Washington, D.C. 20010

EVROPSKÁ PORADA RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

Ve dnech 8.—10. července se konala porada Rady svobodného Československa ve Wislikofenu ve Švýcarsku. Porady se zúčastnili evropští členové Rady a předseda výkonného výboru dr. Mojmír Povolný ze Spojených států, který poradu zahájil projevem **"Úkoly a možnosti politického exilu"**, v němž zdůraznil pluralistický charakter exilu a z toho vyplývající úkoly Rady. Hlavním účelem RSČ, pravil, je úsilí o zahraniční podporu naší věci, které Rada jako vrcholný orgán československého exilu vyvinuje od svého založení v roce 1949. Za dané mezinárodní situace je třeba se soustředit na dva stěžejní úkoly: stažení sovětských vojsk z Československa a ochrana lidských práv a svobod v republice.

Ing. Ladislav Husák, člen předsednictva Rady, promluvil o podmínkách a perspektivách práce Rady v Evropě, kde z důvodů zeměpisných, zájmových a názorových je situace složitější než v Americe. Další člen předsednictva, dr. Karel Hrubý, hovořil o vývoji v Československu a jeho odrazu v exilu. Zdůraznil převratnou povahu změn v Československu, kde lidé našli novou společnou platformu v boji za ústavně právní humanismus a za zachování evropské civilizace, k čemuž v negativním smyslu slouží sovětská okupace. Edmund Řehák, člen předsednictva Rady z Paříže, referoval o politické akci v západní Evropě a o neuspokojivém stavu spolupráce mezi různými exily.

V konečné debatě účastníci dospěli k závěru, že je nejlepším řešením budovat organizaci Rady v Evropě na zemských skupinách a bylo dohodnuto, že se tyto skupiny sejdou do dvou měsíců za účelem svého ustavení.

V závěrečném sezení referoval Kamil Bena o hospodářském vývoji ve východní Evropě a postupující integraci do sovětského hospodářství a zadluženosti Západu. Za určitých okolností mohou hospodářské styky Západu s Východem příznivě ovlivnit vývoj v menších komunistických zemích, ale — to bylo mínění přítomných — Západ má klást podmínky a nenavazovat styky jen z hledisek hospodářských.

Nakonec bylo schváleno, aby Rada zaujala odmítavé stanovisko vůči novým směrnicím pražské vlády na úpravu vztahů exulantů vůči Československu ve věci jejich občanství.

Předseda Mojmír Povolný skončil poradu poděkováním dr. Hrubému, ing. Husákovi a dr. Uhlovi za přípravu schůze, za práci evropským členům Rady a uctěním památky zesnulého člena Josefa Herodese. Výsledek porady shrnul do tří bodů: 1. Hlavní funkcí Rady svobodného Československa je mluvit za domov. 2. Nedat se vmanévrovat do situace, kde bychom ztratili s očí tento cíl. 3. Vzhledem k rozdílným poměrům v jednotlivých zemích je třeba práci v Evropě decentralizovat.

(RSČ)

□

OSLAVA NARODENÍN GEN. MILANA RASTISLAVA ŠTEFÁNIKA

V nedeľu 25. júla usporiadali spolky na americkom východe pod protektorátom Hlavného odboru slovenského Sokola v Bootone, vo štáte New Jersey, tradičnú oslavu narodenín (tohoto roku 97tých) generála Milana Rastislava Štefánika. Slávnostným rečníkom na oslave bol podpredseda Výkonného výboru Rady slobodného Československa dr. Jozef Mrázek. Na oslave odhlasovali Ohlas pre bratou doma a spolurodákov vo svete ako aj pozdrav prezidentovi Spojených štátov Jimmy Carterovi. Z ohlasu prinášíme toto:

Pozorne sledujeme vývoj vo vlasti, registrujeme jej túžbu po slobode a po rešpektovaní ľudských slobôd a občanských práv, podporujeme jej Chartu 77. Milan Rastislav Štefánik je nám aj v tomto zápase o ľudské práva vznešeným vzorom. Lebo vtedy, keď on spolu s Tomášom Masarykom a legionármi, na ktorých slávne 60. výročie bitvy u Zborova a nejskoršie u Bachmača spomíname, náš národ bol bez národnej slobody, náš ľud bol bez občianskych práv a náš človek bez sociálnej ochrany. Žili sme v porobe národnej, kultúrnej a sociálnej. Svet takmer o nás nevedel.

Za týchto okolností Milan Rastislav Štefánik rozpútal zápas o vydobitie slobody pre národ a občianskych práv pre ľud; Štefánik svoj zápas víťazne dovršil a to najmä aj preto, že si do čela tohoto zápasu dal tak vznešené heslo: **veriť, milovať a pracovať.**

Poučení jeho príkladom naši doma a my vo svete musíme viesť svoj zápas o slobodu a občianske práva so Štefanikovskou vierou, že naša vec je spravedlivá; musíme ho viesť vo svornosti a so Štefanikovskou láskou k vlasti, musíme pracovať tak húževnate a tak odhodlane bez ohľadu na prekážky, ktoré sa nám stavajú do cesty, ako pracoval náš bohatier.

Pokolenie roztrúsené po svete vzdáva Štefánikovi vďaku aj za umlčaný domov a sľubuje vernosť jeho nehynúcemu odkazu.

Posielame svoj pozdrav aj pánu prezidentovi Spojených štátov Jimmy Carterovi, ďakujeme mu za to, že sa ujal všetkých tých vo svete, ktorým sa upierajú ľudská práva a prosíme ho, aby v tomto programe pokračoval. Veríme, že ľud v našej republike mu bude za to vďačný (RSČ)

□

ČSSR JE NUCENA DODRŽOVAT ÚMLUVU O NATURALIZACI

Jeden z poaugustových ubehlíkov podal prostredníctvom československého veľvyslanectva vo Washingtone žiadosť prezidentovi republiky o milosť, o odpustenie trestu odňatia slobody, na ktorý bol odsúdený pre takzvané ilegálne opustenie republiky. Dostal odpoveď, ktorú pre informáciu iných prinášame v plnom znení:

14. dubna 1976

K Vašemu dopisu ze dne 13. ledna t.r. zaslanému Kanceláři prezidenta republiky, kterým jste žádal o prominutí trestu odnětí svobody, který Vám byl uložen rozsudkem Okresního soudu v..., za trestný čin opuštění republiky, čs. úřady sdělují, že jelikož jste naturalizovaným U.S. občanem, je Vaše žádost o milost bezpředmětná, protože americký občan nemůže být stíhán v ČSSR pro uvedený čin podle úmluvy o naturalizaci uzavřené mezi ČSR a USA. (RSČ)

□

KANADSKÝ MINISTR SPRAVEDLNOSTI DR. KRAJINOVI

Jak již bylo dříve referováno, dr. V. J. Krajina, člen výkonného výboru Rady svobodného Československa, poslal ministerskému předsedovi Trudeauovi memorandum, v kterém ho žádal o podporu boje za lidská práva v Československu, jak byla formulována v Chartě 77. Ve své odpovědi kanadský ministerský předseda slíbil tuto podporu na bělehradské konferenci.

Jako další důsledek tohoto memoranda obdržel dr. Krajina dopis od pana Rona Basforda, ministra spravedlnosti kanadské vlády, v kterém mimo jiné p. Basford praví: "O Vašem memorandu budu jednat s ministerským předsedou Trudeauem a ostatními členy vlády. Jakožto ministr spravedlnosti, který se nyní zabývá otázkou lidských práv v parlamentě..., souhlasím, že Kanada, signatář helsinské dohody, musí podniknout nutné kroky k tomu, aby všichni signatáři plnili své závazky, na které v ujednání přistoupili. V této souvislosti ještě uslyšíte od ministerského předsedy a ministra zahraničních věcí Dona Jamiesona. (RSČ)

Z ČESKOSLOVENSKA
boty pro muže
široké (EEE)
též krásné papuče, pantofle,
pracovní obuv

MACH SHOE DEPT.
3720 WEST 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

DR. FRANTIŠEK HRADIL:

DVĚ ÚMRTÍ V ČESKOSLOVENSKÉM EXILU

ING. ZDENĚK KUBÍNEK v KANADĚ
(6. července 77, autonehoda, 40 let)

DR. JOSEF KORBEL, universitní profesor v DENVERU
(17. července 77, rakovina, 67 let)

Z proroka ISAIÁŠE: I.-18:

"Útěchou pro pozůstalé po nenadálé smrti manžela, otce, jsou slova Hospodinova: "Přicházíš nyní ke MNĚ — svému Pánu, Stvořiteli, abys poznal účel smrti. Vy všichni zemřelí se objevíte přede MNOU v liliovém rouchu bělostném jako sníh, nebot' jste Mnou oslaveni pro bohatství lásky k bližnímu na zemi..."

* * *

ING. ZDENĚK KUBÍNEK

V pátek, 1. července 1977 za časného rána, loučil se oddaně a pohnutě ing. Kubínek se svou šlechetnou choti paní Věrou a zůstal v dlouhém objetí svých dětí, 14leté dcery Zdenky a 12letého syna Tomáše. Vypadalo to, jako že se nevrátí. Jel se svými přáteli Mirkem Novotným a J. Pokorným ze svého bydliště v Hamiltonu, Ontario v Kanadě na západ k úchvatnému "The Thunder Bay".

Seděl v autě vzadu bez bezpečnostních pásů. Vpředu řídili auto, střídavě Mirek Novotný a J. Pokorný, kteří si připjali bezpečnostní pásy. Pršelo, dul prudký vítr. Auto se zřítilo do dvoumetrového úvalu před The Thunder Bay a převrátilo se. Zdeněk byl vymrštěn z auta a smrtelně zraněn. Jeho přátelé byli zraněni jenom lehce. Všichni byli odvezeni do veřejné nemocnice v Thunder Bay. Paní Věra Kubínková byla volána po poledni k telefonu a bylo jí sděleno, že její manžel byl smrtelně zraněn při autonehodě a zápasí se životem." Paní Věra Kubínková v doprovodu horlivého českého katolického kněze Otce Josefa Šacha z České Misie sv. Vojtěcha z Plains Rd. W. Burlingtonu, ihned letěla ke zraněnému manželovi do nemocnice v The Thunder Bay. Zdeněk byl bez vědomí, avšak žil. Lékaři se snažili zachránit jej při životě, ale bylo to beznadějné. Zdeněk měl roztříštěnou lebku, výtok krve do mozku a zranění podlehl 6. července. Zemřel v náručí své milující manželky. Přítomný Otec Josef Šach mu udělil poslední pomazání a po pohřebních bohoslužbách v misijním kostele v Hamiltonu jej 8. července s četnými přáteli doprovodil ke hrobu.

Zdeňkova smrt byla srdcervoucí nejen pro jeho manželku a děti, ale pro všechny účastníky pohřebního obřadu.

Tc jsou suchá data o tragické smrti mladého inženýra Zdeňka Kubínka, narozeného v Praze 1937. Studoval na pražské technice, kde obdržel diplom inženýra a v letech 1968 až 69 se přistěhoval se svou manželkou Věrou a dvěma dětmi do Kanady.

Život ing. Zdeňka byl vždy plný myšlenkové a tělesné činnosti. Manželství Kubínkových bylo vzorné, děti hodné a chytré. Měli z nich velkou radost. Všichni byli zapojeni do činnosti čs. katolického exilu. Jméno ing. Zdeňka Kubínka se také objevovalo mezi úspěšnými literáty. Překládal i z cizí literatury, přispíval do exilové revue Nový Život, vydávané v Římě a i do jiných krajanských časopisů.

Stejným zármutkem jsou postiženi Zdeňkovi rodiče prof. Jan Kubínek, který žije s manželkou na pensi v Tišnově u Brna v Československu. Zdeňkovým rodičům bylo ještě dopřáno, aby pobyli na návštěvě v rodině svého syna v Hamiltonu od června 1975 do července 1976.

Zdeněk byl neobyčejně duševně nadaný nejen ve svém technickém oboru, ale také v literatuře. Byl to ztepilý zdravý, mladý muž s hlubokým pohledem, milý, laskavý, ochotný a plný přátelské lásky ke každému.

Navíc Zdeněk zdědil po svém dědečkovi Janu Kubínkovi, kapelníku v Jiřikovicích u Brna — a také po svém otci prof. Janu Kubínkovi, výborném čs. matematikovi, nadaném hudebníku a sbormistrovi — vzácné hudební vlohy. Od mládí byl upřímným praktickým katolíkem, což mu bylo i velikou překážkou při studiu na technice, kterou studoval už za komunistů. Byl to poctivý vlastenec, odporující jakékoliv diktatuře.

V exilovém životě v politicky svobodné Kanadě, Zdeněk se svou chotí a svými dvěma dětmi pomáhali obětavě a úspěšně budovat Českou katolickou misii v Kanadě za vedení horlivého misionáře P. Josefa Šacha. Zdeněk byl v této náboženské činnosti příkladným misionářem zároveň s Otcem Šachem.

Československý katolický exil v něm ztratil přitažlivou nábožensko-literární a lidsky hřejivou osobnost.

My všichni pokorně oddáni Bohu, církvi a národu, neseme společně tu přetěžkou bolest z jeho předčasné smrti s jeho manželkou, rodiči a sourozenci. Odpočívej v pokoji!

* * *

Universitní profesor
DR. JOSEF KORBEL

Narodil se v Praze r. 1910 z poměrně nemajetných rodičů. Na gymnasiu výborně studoval, a navíc se zabral do studia francouzštiny, němčiny, angličtiny, srbochorvatštiny a ruštiny. Světové dějiny studoval zpočátku spíše pod hlediskem materiálních závěrů než pod hlediskem věčnosti. Mnoho naň působil židovský původ jeho rodu. Věřil a uznával, že Židé byli Bohem vyvoleným národem, ale svou českou mateřštinu si zamiloval a přilnul k Československu láskou nejupřímnější.

Vzdělání proniklo do jeho československého vlastenectví a to zůstalo u něho příkladné až do jeho smrti letos 17. července.

Dr. Korbela jsem osobně poznal už za své činnosti ve Svazu Československého studentstva. Korbel po svém úspěšném historicko-právním rigorosu na Karlově universitě chtěl ještě studovat na pařížské Sorbonně ve Francii. Byl tam doporučen Svazem ke stipendiu pro další studia práv. Tam se sblížil s oborem mezinárodních právních a politických vztahů. Byl prohlášen doktorem všech práv (JUDR.) na Karlově universitě v Praze. Po čtyři léta pak pracoval v ministerstvu zahraničí až do hanebného "míru" v Mnichově.

Už v říjnu r. 1938 se šťastně dostal do Londýna i se svou manželkou Annou, zanícenou československou vlastenkou. Mám za to, že s nimi odjela i jejich nejstarší dcera Madelaine.

Dr. Josef Korbel byl pro své vzdělání v mezinárodním právu během 2. světové války hybnou pákou v druhém československém exilu. V exilové londýnské vládě v čele s presidentem Benešem, ministerským předsedou Msgr. dr. Janem Šrámkem a s ministrem zahraničí věrným Janem Masarykem, zastával dr. Korbel úřad vedoucího kabinetu u Jana Masaryka. Vypracoval též stěžejní osnovu mezinárodních vztahů Československa po jeho osvobození z německého nacismu.

Už tehdy ale cítil, že jeho osnova nebude přijata Sovětským svazem. Dr. Korbel byl svým politickým myšlením demokrat ve smyslu humanismu a sociální spravedlnosti prvého presidenta Československa Tomáše Garigue Masaryka.

* * *

Koncem března r. 1945 odjel dr. Korbel z Londýna do Košic, kam se vrátil president Beneš z Moskvy — jak dnes už víme — se svázanýma rukama Košickým programem. Korbelův ideál obnovy Československé demokratické republiky — podle ústavy z r. 1921 byl zmařen. Zařadil se jen zdráhavě do nové politické orientace Československa po válce, jak si to přála československá vláda v čele s proradným Fierlingerem. V ministerstvu zahraničí pracoval jenom do října r. 1945, kdy byl jmenován československým vyslancem v Jugoslávii. Odcházel tam nerad; když už měl jít do diplomatické služby, dal by býval přednost některé zemi na Západě. Z vývoje vnitropolitické situace v Československu brzy poznal, že v Bělehradě může uplatnit svou znalost srbochorvatštiny k osobnímu přesvědčování komunistického Tita o nutnost společného postupu proti panovačným plánům Moskvy otvíráním dveří i oken na Západ.

Když v září r. 1947 maršál Tito odjel z Moskvy a přerušil se Sověty úzké spojení, zastavil se v Novém Jičíně na Moravě navštívit jugoslávskou mládež, pracující v textilním průmyslu na Novojičínsku. Jako přední pracovník v bývalé Československé straně lidové, poznal jsem, že tato jugoslávská mládež v Novém Jičíně chodila výlučně do společností demokratických stran a ne mezi členy komunistické strany. Byl jsem náhodou v jejich táboře, když se tam Tito neočekávaně a nechlášeně zastavil. Tito byl ke mně dosti sdílný a na můj dotaz, zda se odloučí od Moskvy, odpověděl kývnutím hlavy a k tomu dodal: "Přesvědčil jsem se, že rady vyslance doktora Korbela musí býti vzaty v úvahu." Usoudil jsem z toho, že Korbelova působnost v Bělehradě měla na jugoslávského komunistu Tita vliv.

* * *

Za válečného konfliktu mezi Indií a Pakistánem o Kašmír byl dr. Korbel vyslán v komisi OSN do Kašmíru, aby svou znalostí mezinárodního práva a svou trpělivostí ve vyjednávání přispěl k vyřešení tehdejší napjaté situace na pakistánsko-indických hranicích. V roce 1949 dr. Korbel zakotvil jako exulant v USA, v Denveru, a začal učit na University of Denver. Nespokojil se však jen vyučováním, ale brzy začal přednášet i na jiných universitách a kolejích v Coloradu i v náboženských organisacích o znásilnění demokratických svobod v Československu Moskvou.

Dr. Korbel byl záhy jmenován profesorem na samostatném Institutu sociálních věd na Universitě v Denveru. Byl po léta děkanem v "The Graduate School" pro Mezinárodní právo. Osvědčil se jako výborný organizátor v administraci Institutu, i jako vychovatel svým otcovsky přátelským poměrem k posluchačům. Jeho zásluhou tento Department University získal celoamerickou pověst.

Přes všechnu svou učitelskou práci na universitě, přednášková turné v USA i v zemích západní Evropy, našel ještě dr. Korbel čas na sepsání asi deseti odborných knih v oboru mezinárodního práva, na aktivní práci v SVU, a se svou drahou chotí Annou na drobnou kulturní práci v našem Československém Klubu Colorada. Protože během svých dospělých let přijal křest a stal se katolíkem, při pohřební tryzně, pořádané Denverskou universitou vykonal smuteční obřady katolický universitní kaplan.

Zemřelému zachováme navždy vděčnou vzpomínku.

Africké země jsou na straně rhodéských guerilů

Lusaka. — Političtí vůdci pěti afrických zemí — Angoly, Zambie, Zozambiku, Botswany a Tanzánie — přímo zúčastněných na konfrontaci s vládnoucí bělošskou menšinou v Rhodésii — prohlásili na vrcholné konferenci v Lusace, že v Rhodésii černošská většina může dospět k vládní moci pouze válkou; proto prý jejich země budou poskytovat svou plnou podporu marxistické "Vlastenecké frontě", která vede v Rhodésii guerilovou válku; v jejím čele jsou Robert Mugabe a Joshua Nkomo.

Nedávno členské země Organizace africké jednoty na vrcholné schůzi v Gabúnu rovněž prohlásily, že považují "Vlasteneckou rudou frontu" za jediného zákonného zástupce Rhodésie. Anglo-americký plán na vyřešení rhodéského problému nyní též bere ohled na tuto skutečnost, a proto favorisuje předání moci v Rhodésii Vlastenecké frontě.

Na druhé straně rhodéský premiér Jan Smith odmítl přijmout anglo-americký plán a doufá, že bude moci předat vládní moc v Rhodésii některému tamnímu umírněnému hnutí černochů, zejména "Spojené africké národní radě", v jejímž čele je metodistický biskup Abel Muzorewa. Tento biskup tvrdí, že za ním stojí většina rhodéských černochů; možná, že má pravdu, protože když se nedávno vrátil z cesty v cizině, přišlo jej přivítat na 150.000 černochů — což je počet, nikdy nevídaný při politických shromážděních v Rhodésii.

Smithova situace se však komplikuje tím, že v řadách bělochů roste proti jeho režimu opoziční skupina, která žádá rozdělení vládní moci mezi bělochy a černochy tak, aby běloši si mohli podržet své sociální a hospodářské výsady. Smith právem považuje tento požadavek za svrchovaně nerealistický a neuskutečnitelný.

Spoj. státy budou hájit Jižní Koreu

Seul. — V hlavním městě Jižní Koreje byla zahájena jednání o postupném odvolání amerických vojenských jednotek — (celkem jde o 33,000 vojáků) — z Jižní Koreje v příštích čtyřech či pěti letech. Američtí vojáci dohlížejí na zachovávání podmínek příměří v území demilitarisované zóny, ležícím mezi oběma Koreami; tím jsou také zárukou pro Jižní Koreu v případě, že by byla napadena Severní Koreou.

U.S. tajemník obrany Harold Brown odevzdal jihokorejskému presidentu Parkovi dopis, v němž jej president Carter ujistil o nezmenšené odhodlanosti Spojených států hájit Jižní Koreu i po odchodu amerických vojáků, v případě, že by byla napadena. Zároveň slíbil Jižní Koreji vojenskou výpomoc ve výši dvou bilionů dolarů. Tajemník Brown také řekl, že v případě potřeby Jižní Korea bude hájena i americkými nukleárními zbraněmi.

JINDŘICH NERMUŤ:

Z POUTI DO TEXASU

Nás Čechy, usedlé v Austrálii, vždycky zajímal život našich krajanů ve Spojených státech.

Zvláště jsme hodně slyšeli a četli o našich lidech, usedlých v Texasu.

O tom, jak jako pionýři začínali v tvrdé té zemi, kterou nedobývali puškou, ale pluhem; jak zakládali celé vesnice, a dávali jim jména rodných měst ze staré vlasti; jak stavěli nové kostely, školy, kláštery, kulturní domy, zakládali svépomocné pojišťovny, náboženské, divadelní i zábavní spolky.

Tisíce se jich v USA velmi dobře uplatnilo. Vybudovali si skvělé existence a dnes stojí v čele hospodářského rozmachu ve svých okresech a krajích. Někteří nevynikli hospodářsky, ale u většiny to byla víra v Boha, která je v cizím prostředí sílila, vedla a slučovala. U těch, kteří se z různých důvodů církvi odcizili, byla to zase láska k řeči, k národu a vlasti, která je sdružovala.

Využili jsme laskavého pozvání Msgr. Jana Kukrála a zajeli jsme si na návštěvu k našim texaským krajanům ve východní části tohoto rozlehlého státu Unie.

* * *

V železniční stanici Rosenberg jsme vystoupili do červencového horka. Měli jsme za sebou 2200 km dlouhou cestu vlakem napříč Spojenými státy.

Nádražní budova byla liduprázdná, a dokonce i čekárna zamčená na vysací zámek. Nikoho jsme neuvědomili o našem příjezdu, nikdo nás proto neočekával. V tom vedru jsme se cítili nějak ztracení.

Asi dvě stě kroků od nádraží jsme nalezli podnik, pyšnící se jménem "Club". Měli tam telefon, nemohli jsme však vytočit potřebné číslo. Ulevil jsem si českou nadávkou.

U vedlejšího stolu popíjel pivo muž, dle zevnějšku farmář. Otočil se dosti pomalu k nám a lámanou češtinou se zeptal: "Vy jste Moravci?"

Okamžitě nám bylo veseleji. Již jsme se necítili v cizím prostředí a opuštění.

"Vy mluvíte česky?", zeptal jsem se ho.

"Ne, po moravsku," odpověděl, "a kam jedete?"

"Do East Bernard navštívit Msgr. Kukrála, znáte ho?"

"Ne, ale tamhle hostinský Vacek vám bude jistě moci poradit."

Pan Vacek mluvil česky trochu lépe. Ano, zná "důstojného pána" Kukrála, ale ani s jeho pomocí jsme se nemohli telefonicky dovolat.

Nakonec jsme se dohodli s prvým krajanem o výši odměny a vydali se na cestu jeho autem.

Cestou nám ukazoval jednotlivé farmy: "Tamhle bydlí Moravec a tamhle ten dům patří též Moravci."

Trochu jsme byli zmateni, "Což jsou tu všichni krajané spřízněni a stejného jména?

Při čtvrtém "Moravci" však začínáme chápat. Najednou se nám celá historie zdejšího krajanského života ujasňuje.

Do této části Texasu se v posledních sto padesáti letech přistěhovali lidé ponejvíce z Moravy a Slezska, a ještě ve třetí a čtvrté generaci vám s hrdostí povědí, ze které části staré vlasti "Staříček přišli".

V East Bernard jsme zase zašli do nějaké "nálevny", kde se dva "Moraváci" nabídli, že vědí, kde "důstojný pán" bydlí, a že nás k němu dovezou.

Starší, asi 70letý Jan Ručka nám nějak nedůvěřoval. Viděl v nás cizince, kteří by mohli důstojnému pánu třebas i ublížit. Uznal, že je třeba naše znalosti češtiny a náboženství řádně ověřit.

Nejprve jsem mu musil česky vyjmenovat plodiny, rostoucí na okolních polích. Kukuřici, bavlnu, rýži, soju atd. Pak zase chtěl, abychom mu česky odříkali desatero Božích přikázání.

Teprve když viděli jak nás Msgr. Kukrál srdečně přivítal, začali nám věřit.

Msgr. Jan Kukrál je původem Jihočech. Do Texasu přišel koncem r. 1948. Nejprve působil jako kněz v ukrajinské duchovní správě, později, aby se zdokonalil v angličtině, byl přeložen do Texas City, kde byl i v cizím prostředí hodně oblíben.

Tam rozšířil a dobudoval konvent pro sestřičky a školu Panny Marie Fatimské, a — jak hlásá do zdi vsazená deska — celé křídlo rozsáhlé budovy se jmenuje "Kukral Center".

Po létech se znovu vrátil mezi krajany a po úspěšné pastorační činnosti odešel do výslužby na malou farmu, vzdálenou asi 3 km od kostela. Ovšem "pense" znamená jenom ulehčení v administrační práci. Msgr. Kukrál je stále činný, hlavně mezi krajany. Česká kázání a mše sv., české zpovědi v místním farním kostele mu zabírají značnou část každého týdne.

* * *

V Texasu je více jak dvě stě katolických kostelů, které zbudovali nebo spolubudovali naši krajané. Více jak tucet těchto kostelů je zasvěceno českým svatým patronům, nejvíce sv. Cyrilu a Methodějovi ale i sv. Václavu a sv. Janu Nepomuckému.

Pochopitelně, že za dva týdny našeho pobytu v Texasu jsme nemohli navštíviti všechna krajanská významná místa. K naší veliké lítosti jsme musili vynechati "Hostýn", "Moravii" a mnoho jiných význačných míst. Některé kostely jsme shlédli jenom z venku. Avšak popíši jich aspoň několik, které jsme si mohli důkladně prohlédnout a s jejich historií se seznámit.

* * *

Kostel sv. Kříže v East Bernard byl postaven za vedení českého vzácného a vlasteneckého kněze Msgr. Josefa Kunce, rodáka z českého Rychnovska nad Kněžnou. Imposantní

Kostel sv. Kříže v East Bernard

stavba odpovídající zámožnosti zdejších krajanů.

Okna s krásnými malbami byla vyhotovena v Československu. České nápisy na skle svědčí o naprosté převaze "moravského" živlu ve zdejší farnosti.

Tak na jednom okně s obrazem sv. Václava je umístěn Český lev s korunou na hlavě a slovenským křížem na hrudi; pod tím vším nápis: "Věnováno spolkem sv. Václava." Další věnování s českým textem nesou jména: Vaněk, Vacek, Prorok, Pražák, Spolek sv. Anny atd.

Pomalu ale jistě anglický jazyk nabývá už vrchu i ve zdejší pastorační činnosti.

Nynější duchovní správce P. Josef Vrána, je česko-polského původu, ale v pastorační činnosti mluví a píše jen anglicky.

Zatím však zde ještě česky žijeme. V obchodech, v bance, v restauracích, i na radnici — se všude domluvíte česky. Tak jsme si tam rychle zvykli, že když jsme si kupovali na poště známky, začal jsem samozřejmě česky a byl jsem překvapen když se mi obsluhující paní omlouvala, že mluví pouze anglicky. Její matka prý přišla z Německa a otec byl Polák. Manžela však má Čecha. Z dětí takových různorodých manželství budou už samozřejmě "Američané".

"Kostel" Andělů strážných ve Wallis byl postaven za vedení faráře P. Václava Demla, na místo vyhořelého chrámu v r. 1916. Nynější farář P. Michal Krol je Polák, ale mluví též česky.

Je to krásná stavba, plná světla, na strcpě malky všech českých a jiných slovanských svatých a české nápisy jako: "Sv. Ludmilo, oroduj za nás" a množství malovaných oken. Všude zase jen a jen česká věnování se jmény:: Pazderný, Holub, Pustějovský, Viaclavský, Raška, Krejčiřík, Polák, Spolek sv. Cyrila a Methoděje, Sbor sv. Víta atd.

Kostel sv. Václava v Beasley je spravován farářem českého původu P. Rachůnkem. Skromná stavba se soškami českých svatých a zase všude jen české nápisy.

Měli tam právě jakousi slavnost. Všude se sice mluvilo většinou jen anglicky, ale dobré tři čtvrtiny zúčastněných rozumělo česky.

Na okenních sklech zase jména jako: Kubáň, Hložek, Volek, Bohačík atd.

Kostel v Hungerford, zasvěcený sv. Janu, je nový, postavený v r. 1968. Ze stotřiceti místních katolických rodin je více jak 90 rodin "Moravců". Starý kostel byl změněn na skladiště a tak jsme nemohli vypátrat příliš mnoho z historie této farnosti.

V blízkém **Rozemberku** je kostel, zasvěcený sv. Růženci. Od r. 1935 je zde český katolický kněz Msgr. Jerome Tydlačka. Mluvili jsme také zde s mnoha krajany, někteří však již mluví jenom anglicky. Mnozí vám však řeknou, že jejich předkové přišli z Čech nebo z Moravy.

"Můj pradědek přišel od Prahy," říká nám před kostelem mladý muž. Česky umí říci jenom "Jak se máš", "pivo", "knedlík", "zelí", "husa" a několik krátkých slov.

Frýdek, který leží v těsné blízkosti města San Felipe, má krásný kostel Panny Marie. Osada je skoro úplně českomoravská. Na pamětní desce se jmény těch, kteří sloužili v II. světové válce jsou téměř všechna jména česká.

Kostel sv. Cyrila a Methoděje v Dubině má i české nápisy na křížové cestě. České nápisy jsou též na korouhvích a sochách. Člověk se zde cítí jako na moravské vesnici.

Větší je kostel sv. Jana Křtitele v blízké **Ammannsville.** Zase všude jen české nápisy: na oknech, sochách i korouhvích.

Mariánský kostel v **High Hill** je krásná zděná stavba. Dle nápisu na pomníku byl postaven společným úsilím osídlenců "z Rakouska a Moravy". Nápisy jsou většinou německé, ale v posledních létech — za vedení faráře P. Halaty se český živel uplatňuje stále silněji.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie Praha

Na hlavní silnici mezi Houston a San Antonio je na cestě zdaleka viditelný ukazatel: **Praha** 7 miles. Zde se prý i zesnulý kardinál Beran zastavil a dal se pod nápisem vyfotografovat. Hezký kostel **Nanebevzetí Panny Marie** vévodí celému okolí a český poutník cítí jako by došel cíle. Každý rok 15. srpna se zde koná "Pražská pout'," na kterou sem někdy dojíždí i sám pan biskup Jan Mořkovský z Houstonu se svým bratrem Msgr. Aloisem, protože se tu oba narodili.

Letos připadá svátek Nanebevzetí P.M. na pondělí. Je to snad jediné místo v USA, kde se tento svátek světí i v pracovní den. Již 122. výroční pout' bude oslavena letos v texaské Praze, kde českou mši sv. a kázání bude sloužit důstojný pán děkan, P. Antonín Matula.

V kostele jsou krásné nástěnné malby sv. Ludmily, sv. Václava a sv. Cyrila a Methoděje, nezbytná socha Pražského Jezulátka, české nápisy a národní ornamenty doplňují farníkům dojem domova, a nám jej skoro zpřítomňují!

Celé okolí kostela je vzorně upravené a čisté. Hřbitov s bránou s českým nápisem, a na hřbitově, dobře udržovaném, zase téměř jen česká jména. Uprostřed hřbitova je osm hrobů padlých vojínů z II. světové války. A jaká jména! Bárta, Vaculík, Kresta, Lev, Bohuslav, Marek, Ráb a Pavlíček.

Vedle nich je pochován též vojín, který bojoval v Koreji, jeho jméno je Albín.

Jen neradi jsme se loučili s texaskou Prahou, ale v Praze jsme už museli zakončit naši pout'.

* * *

Děkujeme Vám, známí i neznámí texasští krajané: za Vaši věrnost Bohu, rodné řeči i národu; za Vaši píli, vytrvalost a houževnatost, za Vaši obětavost, bez níž byste nebyli tohle nikdy dokázali postavit. Děkujeme Vám, my exulanti z r. 1948 za to, že zde v Americe tu naši starou, drahou a krásnou vlast tak dobře reprezentujete. Máme z Vás radost a jsme na Vás hrdí, zvláště když jsme viděli Vaše pěkné, spořádané křest'anské rodiny.

Jedna úzkost se nám však tam u vás v Texasu přece jen vloudila do srdce. A upřímně Vám ji řekneme.

U několika lidí — našinců, spíše těch, kteří si na kostel zrovna nepotrpí, je jejich láska k staré vlasti až tak veliká, že je téměř trochu zaslepuje a ztotožňují ji — zcela podle přání komunistů v Československu — i s tím dnešním režimem, který je okázale vítá, když přijedou se studenty a s celou kapelou do "staré vlasti" na návštěvu. A to není ono. To je od dnešního tamního režimu plánovaně, psychologicky a cílevědomě organizované. Tož vás moc prosíme: prohlédněte jejich prohnanost a dělejte zase obrovský rozdíl mezi naší krásnou rodnou starou vlastí, jejími dobrými obyvateli a rudým režimem, který také sice něco nemůže dělat docela špatně, když chytrý lid mu pracuje, ale věřte, komunismus dobrý není a nepřejte si ho zavést v USA. V první řadě by Vám sebral všechno to, co jste si v potu tváře na svých farmách nahospodařili, a pak by Vám chtěl vzít i tu Vaši víru.

Jenomže, Vy jste v Texasu i zruční kovbojové, umíte házet lasem a obratně střílet, a ty zbraně si vzít nenecháte. Bůh Vás tedy všechny ochraňuj!

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla)

* * *

"Zastavil jsem si tě," pravil Don Bosko žáku nejvyšší třídy, "protože bych rád uzavřel s tebou smlouvu."

"Smlouvu, se mnou?"

"Ano. Pověz mi, líbilo by se ti zůstat navždy s Donem Boskem a pomáhat mu v jeho díle?"

"Nevím ještě. Přiznám se, že jsem na to už myslil, ale nevím, jak do toho."

"Jdi tedy k Donu Ruovi a řekni, že chci, aby uzavřel s tebou smlouvu, on už pochopí, co chceš?"

A salesiánský noviciát měl o jednoho člena přírůstek.

* * *

"Done Bosko, rád bych si něco vyprosil na zítřek," žádal žák čtvrté třídy, nedávno do ústavu přibylý.

"Co chceš, hochu, jen řekni."

"Šel bych rád zítra ke zpovědi do Consolaty."

"Dobře, dobře, ale někdo tě musí doprovázet a potom mi musíš něco slíbit."

"Copak?"

"Že řekneš zpovědníkovi toto a ještě toto." A Don Bosko pošeptal synkovi některé dosud nezpovídané hříchy.

"Ach, Done Bosko, pak nemusím chodit ke zpovědi do Consolaty, ty hříchy mě nejhůř hnětly."

"Dobrá, ráno tě čekám u zpovědnice v sakristii."

A studentík utíká do ložnice se srdcem tak lehkým.

* * *

"Done Bosko, sestra mi poslala hrozné psaní. Páter hospodář jí psal, že dluží za mne plat do ústavu. Ona však platiti nemůže, budu musit z ústavu jít."

Don Bosko vzal chlapce za ruku a kráčel s ním po schodech k bytu. Cestou mu chlapec vyprávěl o smutných hospodářských poměrech rodinných. Tatínek jim nedávno zemřel, sestra je chudobná a ... za výkladu hochova došli do Boskova pokojíku. Chlapec hleděl úzkostlivě na Dona Boska, jak rozhodne jeho záležitost. Don Bosko sáhl na stůl po tabatěrce, jejíž obsah vystačoval tak na rok, podal hochu a nabídl: "Šňupni si." Chlapec si šňupl a hrozně zakýchl. Kýchání nemělo konce. Don Bosko se zasmál, a hoch, vida Dona Boska se smát, zapomněl na svou úzkost a smál se také.

"No tak," pravil Don Bosko, "jsem rád, že se směješ, Toníku. Mám tě velice rád. Víš co, páter hospodář je ještě vzhůru, jdi k němu a řekni, že všechny tvé dluhy, minulé, přítomné i budoucí platím já."

"Ale kdyby mě páter hospodář na přání mé sestry přece z ústavu poslal domů?"

"Potom domovní branou odejdeš a kostelní se vrátíš, rozumíš? Odejdeš jako chovanec a vrátíš se jako nastávající novic. Běž klidně spát!"

Chlapec, utíkaje radostně od Dona Boska, přeskakoval až čtyři schody a letěl k páteru hospodáři.

Po hoších přišli na řadu různí představení salesiánského domu. Ten si s něčím nevěděl rady, jiný o něco prosil, třetí si na něco stěžoval. Dlouho do noci se dveře do předpokoje Boskova téměř nezavíraly. Bylo už 11 hodin večer, když odcházel poslední salesián od Dona Boska. Dokud byl Don Bosko zdravější a lépe viděl, zasedal teprve potom k psacímu stolku a psal své knihy a články až dlouho přes půlnoc. V pozdějších letech už tak činit nesměl, denní práce se ukončila. Don Bosko prošel předpokojem, vyšel na chvíli na balkón, odkud bylo krásně vidět kopuli chrámu Panny Marie Pomocné. Světec se zahleděl na sochu Panny Marie, na kopuli vztyčenou, a vysílal svaté Panně své poslední denní pozdravy, prosby a díky. Na věži zatlouklo půl dvanácté. Don Bosko se rozloučil s Pannou Marií a odešel spát. Bude spát klidněji, anebo pošle mu nebe nějaký sen, který bude po celou noc zaměstnávat jeho obrazotvornost a podněcovat Dona Boska k novým činům? Staň se vůle Boží!

ČLOVĚK A SVĚTEC

Díky dobromyslné prostotě Dona Boska můžeme si představiti jeho podobu fysickou i duševní. Máme plno fotografií Dona Bosko. Fotografovali jej, jak zpovídá své hochy, fotografovali jej uprostřed odjíždějících prvních misionářů, obklíčeného zástupem kluků, žehnajícího v Římě děti hraběte Vimercatiho, bezpočtukrát byl ofotografován uprostřed svých přátel a dobrodinců ve Francii, ve Španělsku a jinde, několika malířům vyhověl Don Bosko a stál nebo seděl, ano i klečel za model.

Vyskytlo se i dost lidí, kteří za jeho života psali o jeho duši, líčili jeho život a popisovali jeho dílo. Zvláště ve Francii byly sepisovány jeho životopisy a prodávány. Don Bosko se nebránil, naopak, doporučoval, zdá se, aby si lidé knihy o něm kupovali a s jeho dílem se obeznámili. Vyznal upřímně svým přátelům marseillským, že knihy o něm vydávané, umožňují živobytí v přeplněných ústavech salesiánských.

Když se v Římě projednával Boskův beatifikační proces, tvořila právě tato vzpomenutá okolnost velké překážky. Bylo vytýkáno, že na člověka svatého se nepatří, aby pověst o své osobě a o svém díle šířil a dal šířiti. Ale obhájce ctností Boskových měl lehkou práci, aby světce obhájil. Poukázal na Boskovu prostotu, odučenou z evangelia, dokázal, že Don Bosko nehledal nikdy slávy za své ctnosti, nýbrž vše, co se o něm mluvilo a psalo, považoval jen za nejmodernější prostředek k rozšíření a k zamilování dobročinnosti. I Kristus Pán řekl přece svým učedníkům: svit' vaše světlo před lidmi, aby vidouce vaše dobré skutky, blahoslavili Otce vašeho, jenž jest v nebesích. — Don Bosko říkával takto: "Svět jest za našich dnů pohroužen do hmotářství. Je třeba, abychom mu ukázali dobro, jež se koná. Kdyby nějaký člověk se modlil a konal zázrak za zázrakem, ale byl skrytý ve své cele, svět si ho nevšimne. Duši světa je potřebí, aby tyto podivné věci očima viděla a rukama takřka hmatala."

Svatý Don Bosko se dával tedy fotografovat, malovat a dovolil, aby se o něm vyprávělo a psalo. Bud' za to Pán Bůh pochválen. Jeho podobizny, výklady svědků, kteří s ním žili, a to a ono od něho vyzvídali, potom spisy o něm, vydané ještě za jeho života, jsou vzácnými prameny, abychom si mohli o svatém Janu Boskovi utvořit správnou představu.

Don Bosko byl prostřední postavy, tváře kulaté a plné, čelo měl široké a prozářené inteligencí. Husté vlasy, barvy temně kaštanové, byly kučeravé, teprve v posledních letech sem tam šedí prokvétaly.

Pevnou tělesnou konstrukcí a širokými zády prozrazoval na první pohled, že je synem piemontského venkovana. Jeho těžké ruce a uzlovité prsty neměly na sobě nic aristokratického. Don Bosko byl celou postavou synem venkovského lidu.

Síla jeho svalů byla až legendární. Kteréhosi večera vyběhl odkudsi na liduprázdné ulici turinské rozštěkaný hafan a dorážel vztekle na Dona Boska, jsa mu neustále v patách. Don Bosko popadl psa za hrdlo a držel jej chvíli ve vzduchu, až pes již jen taktak chrčel. Potom psa pustil a ten utíkal jak vypráskaný, už ani nezaštěknuv. Roku 1883 byl Don Bosko v Paříži. Bylo mu tehdy 68 let. Po večeři bavil své hostitele louskáním ořechů ve dvou prstech. Rok později onemocněl a bylo nutno zavolat lékaře. Lékař dal nemocnému připnout na ruku siloměr. Pak žádal: "Done Bosko, stiskněte mi ruku, jak jen můžete." "Budete litovat," usmál se Don Bosko. Posadil se a stiskl doktorovi ruku tak silně, že doktor vykřikl a hned měl slzy v očích.

Lidé říkali o Donu Boskovi: "Je opravdu člověkem úplně obyčejným, nic na něm neprozrazuje jeho poslání, jeho hlubokou duši a jeho svatost. Vypadá jako nějaký přívětivý farář z piemontského venkova." Jen jeho pohled prozrazoval žár, planoucí z jeho srdce. Jeho hnědé, jasné oči vás pronikaly a mátly. Na neštěstí pozbývaly, jak už bylo řečeno, jeho milé oči později svého lesku. Když byl Don Bosko šedesátníkem, byl už pololepý. Jeho tenorový hlas zněl velmi příjemně a uchvacoval přízvukem. Don Bosko mluvil vždy klidně, nestrojeně a nehlučně. Právě tím dojímal.

Dbaje až úzkostně na čistotu a na zevnější úpravu, býval Don Bosko oblečen sice chudobně, někdy až příliš chudobně, ale jeho šat nebyl nikdy roztrhaný ani umouněný. Neodešel nikdy z pokoje, dokud se kartáčem neočesal. Jeho chlapci znali velmi dobře lásku Dona Boska k čistotnosti, proto si upravovali vždy šat, anebo si rukou uprašovali ramena, než zaklepali na dveře Boskovy.

Don Bosko byl velmi zdvořilý, a to nenuceně, a přece dokonale zdvořilý. Ač pocházel z venkova, pohyboval se nenuceně, neostýchavě a nestrojeně ve Vatikáně, na královském dvoře a v příbytcích šlechtických.

Jeho ohnivá přirozenost byla zdrojem silné a soustředěné sebelásky. Je třeba bez obalu přiznat, že Don Bosko byl nakloněn k pýše. Vyznává sám o sobě, že v dětství nic ho nestálo tolik sebezáporu jako poslušnost. Jako mladík obíral se myšlenkou vstoupit k františkánům, aby svou pýchu zdusil. Svým důvěrným přátelům se upřímně přiznal: "Kdybych se nebyl stal knězem a řeholníkem, byl bych nejdrzejším svobodomyslníkem."

Don Bosko dostal od Pána Boha mnoho darů, které ponoukaly k pýše. Jeho paměť byla přímo zázračná. Neméně podivuhodná byla jeho obrazotvornost. Don Bosko nebyl básníkem, nýbrž velkým snovatelem. Viděl daleko, velmi daleko, a vše přirozeně. Jeho optimismus byl nevyléčitelný, jeho záměry nekonečné. Vysvětlujme si Dona Boska jak chceme, namlouvejme si, že jeho noční vidění podporovaly sklon jeho vrozené povahy, konstatujme, že události dávaly za pravdu jeho plánům, ale přiznejme s Huysmansem, že Don Bosko byl ve svém věku neslýchaným vařičem záležitostí Božích.

(Pokračování příště)

Maria Rosa Molas y Vallvé

(Dokončení ze str. 5)

jim i vlastní pokrývky. Když dostala od biskupa peníze na stavbu noviciátu, který byl již dlouho jejím snem, nakonec si vše rozmyslila a místo stavebního materiálu nakoupila raději chléb pro ty, kdo měli hlad.

Stejným způsobem postupovala i při výchově ve školách. Její pedagogická metoda byla prostá a účinná. Říkala: "Je si třeba získat srdce žáků dobrotou, laskavostí, vlídností a láskou. Mají-li být sestry dobrými vychovatelkami, musí se cítit a být matkami svých chovanců". Všichni, kdo ji znali, tvrdili, že i když vydala nějaký rozkaz, zdálo se jim spíše, jakoby je o něco prosila. Proto si také získala přízvisko: Matka a láska v jedné osobě.

Nejlepší představu o její povaze si snad učiníme z jejích vlastních výroků, a z toho, co o ní prohlásili jiní lidé.

Často si povzdechla: "Já mám tolik zbytečností a jiným chybí všecko, i to nejpotřebnější". V jednom listě napsala: "Mohu Vás ujistit, že nikdy jsem neřekla sestrám ani jedno slovo, které by nebylo pro jejich duchovní dobro a pro dobro chudých. Podobně jsem nikdy neřekla ani slovo na obranu své vlastní osoby a svých osobních zájmů". A jedno oficiální svědectví: "Maria Rosa je žena, která žije podle svého vnitřního rytmu a pořádku. Potřebuje mnoho hodin pro své hluboké modlitby. Dokáže vniknout až do srdce lidí, protože i její vlastní srdce je zcela proniknuto Bohem. Vždycky radostně a věrně plnila Boží vůli". To říkali její svěřenci — nemocní.

Když 11. června 1876, o svátku Nejsv. Trojice, Maria Rosa umírala, byla již přesvědčena, že Bůh jejímu dílu požehnal a mohla proto klidně říci zpovědníkovi, který se modlil, aby ji nebeský Otec chudým ještě zachoval: "Ne, nechte mě už odejít. Už mne tu není potřeba." Její sestry už tehdy vedly 7 nemocnic, dva dobročinné ústavy, 9 škol a dva pensionáty.

Dnes působí její kongregace už v 8 zemích: ve Španělsku, Portugalsku, Itálii, Belgii, Venezuele, Argentině, Brazílii a v Horní Voltě v Africe. Řídí církevní školy, koleje a universitní pensionáty. Kromě toho ošetřují i nevyléčitelně a duševně choré, tělesně postižené a opuštěné přestárlé osoby. Pracují buď v misiích, nebo ve venkovských farnostech. Věříme, že nová blahoslavená jistě vyprosí od Boha nové sestry pro tuto záslužnou činnost, a když se budeme ucházet ve svých modlitbách o její přímluvu, pomůže nám i obrátit zaslepená srdce komunistů, aby konečně přišli k poznání, jak byli nespravedliví a bláhoví, když obětavé sestřičky vyhnali v naší staré vlasti ze všech jejich ústavů milosrdenství, a dobře vedených škol.

VOICE OF THE NATION

THE POLITICAL MISUSE OF PSYCHIATRY IN CZECHOSLOVAKIA

The Council of Free Czechoslovakia has received a statement from a psychiatrist and his wife who recently left Czechoslovakia. Mr. Avtandil Papiašvili, MD, and his wife Eva Papiašvili, PhD (their name is Georgian), are now in Austria. Their statement recounts their experiences both in Czechoslovakia and the U.S.S.R. Much has recently been published in the West about the misuse of psychiatry in the Soviet Union but the existence of this phenomen outside the Soviet Union has seldom been mentioned. Below we reproduce only that part of the Papiašvili's' statement that deals with Czechoslovakia.

In a letter covering the statement the Papiašvilis explained that the text "was prepared in outline before our departure from Czechoslovakia (in 1977). It contains only verified facts. . . . The section on venereology in Czechoslovakia is quoted from a (Czech) underground publication." In 1975 Mr. Papiašvili was working as a psychiatrist in a mental hospital in Kroměříž in Moravia and in 1976 and 1977 he was a lecturer in the Department of Psychiatry of J. E. Purkyně (formerly Masaryk) University in Brno. He also worked as a psychiatrist in the Psychiatric Clinic in Brno-Bohunice. His wife Eva was a psychologist and psychoterapist at the First Children's Clinic of the Faculty Hospital in Brno from 1975 to 1977.

STATEMENT BY DRS. PAPIAŠVILI

After working as a psychiatrist in Czechoslovakia from 1975 to 1977, I am well placed to state that the sociolopolitical role of psychiatry has been developing in a manner similar to that in the Soviet Union. The social significance, position and type of psychiatric care in Czechoslovakia are being changed to accord with the sociopolitical line of the (communist) party and the organs of government.

The humane tradition of Czechoslovak psychiatry and, indeed, of all Czechoslovak medicine is well known and makes that much more noticeable the change that has been taking place in the five years since the "consolidation process" (that followed the Soviet invasion of August 1968). Psychiatry, like all medicine, is being reoriented along Soviet lines. Many promising scientific studies have been shelved as a result of administrative intervention and the methods of Soviet practice have been adopted in psychiatry.

It is true that at present diagnosis of schizophrenia are not being misapplied in order to get rid of mentally healthy people but the following facts cannot be regarded as anything but the misuse of psychiatry.

During certain important events (communist party congresses, elections and the celebrations for May Day and November 7 (the October Revolution) former patients have been hospitalized on the decision of attending psychiatrists, sometimes with the aid of the police. They do not require to be hospitalized for reasons of their health but because it is expected that their conduct will not conform with official policy. At such times police guards are posted round the psychiatric hospitals.

During the 1976 elections the attending psychiatrists at the Brno Psychiatric Clinic decided as a contribution to the elections that their psychotic patients should take part. The head of the clinic asked for a list of "suitable" patients. On election day these patients were given an "appropriate" dose of tranquilizers and thus organized for this demonstration they cast their votes for the candidates on the slate under the watch of the nursing staff.

The senior psychiatrists prepared the orders for this jointly with the security and party organs and the junior psychiatrists simply followed the directives obediently if they wished to retain their jobs.

Czechoslovak psychiatry has a reputation for meticulous diagnosis and treatment, so that it would be rather hard to change all at once to the vague and imprecisely defined criteria for schizophrenic psychosis that have recently been adopted in the U.S.S.R. (Dr. Andrey Snezhevskiy's "Moscow school of psychiatry"). This might have aroused public dissent even among timorous psychiatrists. First it was necessary both to change the senior staff of the Psychiatric Society and the Psychiatric Institute and gradually to advance theoretical arguments in favor of the progressiveness of a broad concept of schizophrenia, making the psychiatric profession in Czechoslovakia familiar with Snezhevskiy as an authority. Then the position of the mentally sick, the psychopathic personality, in society could begin to be redefined.

This task has been undertaken by Docent A. Janík, the new chairman of the Department of Psychiatry at the Institute of Final Training for Physicians and Pharmacists in Prague. In a book he published in cooperation with K. Dušek (Diagnostika duševních poruch (The Diagnostics of Mental Disorders), Prague: Avicenum, 1974), schizophrenia was already described only in terms of Snezhevskiy's theories. In a later scientific article ("Stížnosti duševně nemocných" (The Complaints of the Mentally Sick), Československé psychiatrie (Czechoslovak Psychiatry), 73, 1, 1977: 1-4) Janík extends the frontiers of querulent psychopathy and merges it with mental disease. The complaints of all those who have problems of adjustment to their environment or who at some time consulted a psychiatrist and even the complaints of any patients about their treatment he terms querulent psychopathy, a deviant step toward the development of paranoia, which is already a psychosis! He recommends ignoring the complaints and dropping all discussion of what is the matter as a therapeutic measure aimed at alleviating the patients' problems. If a patient makes no progress, he should be certified as not responsible for his own actions and seriously mentally ill. According to him, a patient may be certified in his absence and without his knowledge in order not aggravate his mental state. Janík's criteria for judging are not whether a patient's complaints are justified but the form they take — if they are frequent, urgent or insistent they are always deemed pathological.

To illustrate my point, I quote from two patient's letters which are examples of those that Janík would not look into: 1. "I don't want to go on living in this condition of hopelessness and despair. As a result of that beastly diagnosis I have not been able to find a job since 1971"; and 2. "I have been forced to reveal the venality of the head psychiatrist who, in return for a bribe from my former husband, diagnosed me as mentally sick without seeing me or coming near me. The court subsequently certified me in my absence."

An example of the direct abuse of preventive medical care in Czechoslovakia came to light recently in connection with the campaign against those who signed Charter 77. This time it concerned the Venereological Institute in Prague. One of the charter signers, Zina Kočová (who studies at the Philosophy Faculty of Charles University in Prague), after lengthy interrogation in March 1977, was forcibly hospitalized with the aid of the police in the venereological detention ward in Prague. She had made no complaint about the state of her health and all her wide circle of friends and her relatives agreed unanimously that her personal life was completely orderly and that there was nothing to give rise to any suspicion that she was suffering from veneral disease. Now the question is whether she is not in acute danger of contracting a veneral disease in that ward.

One may well ask how physicians and scientists could think up and take such inhuman measures. In the wake of the persecution that began during the consolidation process after 1967, all the key positions in the health and university fields have been filled by politically reliable cadres. The first criterion for their selection was their political reliability (they had to be members or functionaries of the communist party), their professional qualifications took only second place. The nonconformist element among the professions was either ousted from positions of leadership or disqualified from employment in its field; some of them went into exile and the rest are in constant danger of suffering unpleasant consequences if they refuse to toe the line.

The totalitarian regime, centralization and the subordination of science to the party apparatus in Czechoslovakia have led to the introduction of the theories and practices that have been "proven" in the U.S.S.R. to be effective in strengthening the present regime. Despite their personal needs, individuals are regarded in Pavlovian fashion as objects with no rights to feeling, thinking, exercising free will or making their own decisions. If painless propaganda and agitation are not enough, they can be supplemented by tear gas, police, jail, psychiatry, venereology and finally deprivation of the means to make a living. And the mechanism of fears makes it possible to increase oppression more and more. Under such circumstances nurses in maternity hospitals in the near future may be expected to stifle newborn infants if the Party determines that their crying is a demonstration against the state. Today such an analogy understandably elicits incredulous sneers. But Hippocrates would certainly once have sneered on hearing what today we speak of as fact.

* * *

The second part of my statement, about psychiatry in Czechoslovakia, was prepared jointly with my wife Eva Papiasvili, PhD.

Avtandil Papiašvili, MD
Eva Papiašvili, PhD

Noworul Memorial Chapels
2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233
Chicago, Illinois 60623

★

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS UP TO $40,000.00
by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS
Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

REMEMBER CAPTIVE NATIONS WEEK? MR. CARTER DID—BARELY

ROBERT H. MICHEL:

Rep. Michel, Republican of Peoria, is minority whip of the U. S. House.

Washington — On Wednesday, July 20, President Jimmy Carter proclaimed Captive Nations Week. If you are not aware that he did so, don't feel ashamed. There were no headlines, no five-minute spots on the television evening news. Perhaps a small piece in the back pages of most newspapers — that's all there was to it.

The next day the President delivered a major address on Soviet-American relations. The words "captive nations" appear nowhere in the text.

It is a sad commentary on both the administration and the media that such a proclamation could have been issued so casually and so late, and reported so little. "Human rights" is a nice-sounding abstraction; "captive nations" makes us look a bit closer at the fate which has befallen a specific group of millions of human beings for over 30 years.

I thought of this as I read a recent article in Time magazine: "G.I. Watch on Deadly Border." The story told of what Time calls "the hideous fence system" set up by East Germany (needless to say, at the direction and with the approval of the Soviet Union), to keep Germans from fleeing to the West. "A deep concrete-lined ditch . . . a minefield . . . a close-meshed wire fence that begins three feet underground . . . and rises ten feet above the earth . . . antipersonnel mines . . . automatic firing machine guns that are triggered by an electronic eye and set up to hit, variously, at knee, head, or chest level . . . hungry police dogs . . ." That is what denial of human rights means in specific terms.

And it is precisely a lack of specificity that troubles me when the President speaks of human rights. Earlier in his administration, he wrote a letter to Soviet dissident Andrei Sakharov, assuring him of the administration's commitment to human rights. It was a human — and humane — gesture, one that focused attention on one human being rather than on some abstraction.

How wonderful it would have been if the President had used Captive Nations Week to send a letter to just one person suffering deprivation of human rights. Has Mr. Brezhnev's blustering brought an end to something far more important than "personal diplomacy" — i.e., personal concern on the part of the President?

Some say that the President, to be consistent in his human rights stance, must condemn denial of rights in friendly nations with the same force and frequency as denial of rights in Communist nations. The idea is absurd. Take all the violations of freedom in all the Latin America countries South Korea, and any other noncommunist nation you might care to name, put them all together and they don't add up to an infinitesimal portion of what has been and is being done to victims of communism in Eastern Europe, Cambodia, and South Viet Nam.

This doesn't mean we ignore violations of human rights in friendly nations. It means we concentrate most of our energy on the one ideology which, whenever it gains power, always engages in wholesale violations of human rights: communism.

This is not Cold War rhetoric. It is common sense. It is also the experience of this cruel and bloody century.

Put your money where your heart is —
IN AMERICA
U.S. SAVINGS BONDS, NEW FREEDOM SHARES

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription.
Our double-check system guarantees accuracy.
THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550
ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief
ELASTIC STOCKINGS
We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY
Jedokaz — Všehochuť

From Congressional Record

SENATE RESOLUTIONS 224 —SUBMISSION OF A RESOLUTION RELATING TO CAPTIVE NATIONS

(Referred to the Committee on Foreign Relations by 2 Republican Senators.)

Mr. DOLE (for himself and Mr. PERCY) submitted the following resolution:

Senate Resolution 224

Whereas Public Law 86—90 authorizes the third week of July to be proclaimed Captive Nations Week, and

Whereas the basic premise of Public Law 86—90 is the reaffirmation of the right of national self determination of all captive peoples, and

Whereas the Final Act of the Conference on Security and Cooperation in Europe committed the participating States to "respect the equal rights of peoples and their right to self determination"; Therefore be it

Resolved that it is the Sense of the Senate that, in keeping with the spirit of P.L. 86—90 and the Final Act, the United States delegation to this fall's Belgrade Conference reaffirm the universal significance of respect for and effective exercise of equal rights and self determination of all peoples for the development of friendly relations among ourselves as among all States.

Captive Nations Week

Mr. DOLE: Mr. President, I rise to introduce a Sense of the Senate resolution on behalf of myself and Mr. PERCY, my distinguished colleague from Illinois.

This being Captive Nations Week, our resolution addresses the all important question on self-determination and its relationship to the Belgrade Conference which will convene this fall to discuss implementation of the Final Act of the Conference on Security and Cooperation in Europe.

Basket I also important

With all of the attention that has recently been paid to the human rights provisions of basket III, there has been a tendency to overlook the equally important humanitarian ideals articulated in basket I. This is especially true of principle VII which succinctly states that:

All peoples always have the right, in full freedom, to determine, when and as they wish, their internal and external political status, without external interference, and to pursue as they wish their political, economic, social and cultural development.

Captive Nations still captive

It is during Captive Nations Week that we are reminded of the plight of certain nations in Europe who, because of external interference, are not in a position to determine, in full freedom, their own future development or to exercise their right of self-determination.

Peace through self-determination

As the final act makes clear, friendly relations among the participating States can come about only when there is a recognition of the "universal significance of respect for and exercise of equal rights and self-determination."

The Dole-Percy resolution recognizes the wisdom of this final act language and calls upon the U.S. delegation to this fall's Belgrade Conference to reaffirm the principle of self-determination and the right of all peoples to exercise it freely.

Croatian Novena at Holy Trinity in Chicago

Chicago, Ill. — Chicagoans of Croatian descent will give evidence of their spiritual ties with their homeland at an annual solemn novena in honor of **Our Lady of Bistrica,** beginning on Friday, August 5 at Holy Trinity Croatian Church, 1850 So. Throop Street.

Nine days of special prayers will prepare us for the feast of Our Lady of Bistrica, which will be celebrated at Holy Trinity on Sunday, August 14th.

The Rev. Stephen Budrovich, O.P., pastor, will conduct the novena devotions, scheduled for 7:30 each evening (on Saturdays at 6:00 P.M.) consisting of mass, sermon, novena prayers and litanies.

On August 14th there will be a procession at 9:30 A.M. with a statue of Our Lady along Throop, Cullerton, Loomis and 18th Place.

Croatian girls dressed in national costumes will carry the statue. Croatian hymns will be sung as the processions winds its way to the church, where a concelebrated high Mass in Croatian will be offered at 10:15 A.M.

After the religious service, the day will be given to fun. Food, such as hot barbecued lamb and pork, prepared by the men of the parish in the parish yard, home baked items and Croatian "orahnjaca" (nut cake) will be available in the hall.

The Croatian tamburitza group "ORAO" will play in the yard during the afternoon.

Committee

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

AMERICAN LABOR LEADERS HOLD THE KEY

The Constitutional right to own property, including the tools of production, led American industry into very keen competition. The competition led to greater and greater improvement in plant and tools and inventory in order to increase productivity and sales.

Constantly advancing productivity led to the accumulation of great sums of capital which in turn was used to further improve plants and tools. Now, it is costing more than $40.000 in plant, tools and inventory per job. Increased productivity also has permitted the highest wages in purchasing power that men have ever earned. In fact, millions of men working today in major American industries are earning more than $1,500 a month.

But the time has come for sober thinking on the part of us all. America now stands in the greatest jeopardy of any time in the past hundred years. Our destiny is definitely in the hands of the leadership of four groups: organized labor, industrial management, stockholders in American industry, and the American government in Washington.

America's troubles are evident to everybody:
Unemployment remains high with no solution in sight.
The national debt is about $650 billion and growing faster and faster.
Crime is increasing and going largely unpunished.
Homes are breaking up and moral standards going down.
Corporate dividends are too low to attract capital.
Interest rates are high and corporate debts total over a trillion dollars.
Foreign imports are making inroads in American markets.
Increasing American duty to protect American markets would likely be counter-productive.
Russia is dedicated to creating a total Communist world and is surpassing America in armaments.
Only America can prevent the coming of a total Communist world.
All of this means that America is in a very serious crisis — the greatest in a hundred years.

If American labor continues to press hard for the highest possible wages regardless of other conditions involved, they are taking the short range view which is not in their own interest.

Should America fail it means Socialism Communism. England is demonstrating what Socialism does for a nation, including its employees. Russia is demonstrating how a Communist nation creates a firm dictatorship and makes slaves of its employees under their singular employer who fully runs the labor unions to which they must all belong.

If labor would determine to make no further demands for increased wages for the present and determine to increase productivity everywhere possible, avoid all slowdowns and help improve the quality of the product, they could go far toward helping to overcome foreign competition. This would open new markets and allow expansion of jobs thereby reducing unemployment.

If American labor leaders were convinced that their members wanted them to do these things, I believe they would respond. When I tried to tell this story to one American top labor leader he finally said: "I see what you mean and it is right. But if I should talk that way to my men they would throw me out and put a radical in my place."

Convince your labor leaders that you see the light; that you want a sane, cooperative program adopted on the part of American labor so that we can all do our part to preserve the American industrial system with equality and fair play for all and with a hope of peace and freedom for our children and our children's children.

Standing together, we win; fighting among ourselves, we lose.